

PETRA TEDY STŘEŽILI VE VĚZENÍ A CÍRKEV SE ZA NĚJ STÁLE MODLILA K BOHU (Sk 12,5).

Drazí bratři a sestry,

vážnost doby, ve které žijeme, mne nutí, abych se na Vás obrátil ve jménu společné lásky a zbožnosti k nebeské Matce, které jsme se zasvětili. Tento list má být naléhavou výzvou k modlitbě a vzájemné lásce, jak podpořit Svatého otce, který ve spojení s Ukřižovaným nese váhu celého lidstva na svých bedrech.

Tak jako Petr v době prvního pronásledování křesťanů, vidíme dnes, jak se Svatý otec stává terčem opravdového pronásledování, které bylo z krajiny východního bloku dnes rozšířeno i na celý západ. Jemu nepřátelské síly vyhlásily boj pravdě, Pravdě, kterou Petr nese zapsanou ve svém srdci z vůle samého Boha a která má být dnes více než jindy umlčena, protože celý svět žije ponořený ve lži.

V této apokalyptické srážce mezi světlem a temnotami ukázalo se nám všem, zasvěceným Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, světlo naděje: Žena oděná sluncem na obloze našeho dvacátého století, toto "veliké znamení", které se ukázalo ve Fatimě, kde se zjevila Panna Maria, aby napomenula celý svět a aby připravila svoje děti do tohoto velké-ho boje, který z východu (bojovný ateismus) až na západ (materialismus a následný odpad od víry) neušetřil nikoho.

"Bůh chce zavést do světa úctu k mému Neposkvrněnému Srdci"- jen tak je možné předejít katastrofám všeho druhu, duchovním i přírodním. Mnoho z nich se už stalo (druhá světová válka, pronásledování církve za komunismu...) a další vidíme před našimi očima den za dnem. Lidstvo se ničí stále víc, jak to vidíme především v boji proti samému životu, zvláště potraty. Je únavné uvádět všechny tragédie, které nás zarmocují... My, kteří jsme se zasvětili Panně Marii, nemůžeme zůstat pasivní.

Panna Maria nám dala papeže Jana Pavla II., úplně zasvěceného Jí. Věřím, že právě toto je důvodem, proč boj "otce lži", totiž satana, se rozpoutal více než kdy jindy otevřeným způsobem proti Svatému otci.

"Papež bude hodně trpět." To nám řekla Panna Maria ve Fatimě a toto utrpení vidíme především v pontifikátu Jana Pavla II., a to nejen v atentátu na jeho život na Svatošpiškovském náměstí před 13 roky právě v den Fatimy, ale ve všech ostatních "atentátech", které síly zla připravovaly a připravují proti němu ze všech stran.

Panna Maria to však ve Fatimě předvídala a jako něžná a pozorná matka přinesla svým dětem i lék, kterým je zasvěcení se Jejímu Neposkvrněnému Srdci. Právě tak, jak se toto její mateřské Srdce stalo útočištěm pro Svatého otce, musí se tak stát osobním útočištěm každému křesťanovi, každé osobě, jinak nikdy nebude ve světě pokoj, protože pokoj byl Bohem svěřen jenom Jí.

Jan Pavel II. je papež, kterého si zvolila Panna Maria, jí byl připraven, aby byl apoštolem zasvěcení. On teď potřebuje každé naše srdce, aby přes něho Panna Maria splnila to, co přislíbila ve Fatimě: "Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí." Bude to vítězstvím Božského Srdce, bude to vítězstvím jednoty v nitru křesťanstva a jednota je dar, o který Kristus prosil Otce při poslední večeři se svými apoštoly, "aby svět uvěřil, že Ty jsi mne poslal... a zamiloval sis je tak jako mne" (Jan 17, 21.23).

Nejhlubší rána, která musí být zahojena v nitru křesťanství, je rozdělení dvou církví - sester, jak je nazývá papež. Je to rána, která krvácí tolik století. Tak jako řekl Svatý otec kardinálům shromážděným v konzistoři právě dnes, toho, aby se upevnila jednota mezi pravoslavnými a katolíky, musíme dosáhnout na začátku třetího tisíciletí.

Ale toto sjednocení mezi těmito církvemi-sestrami se nemůže nikdy uskutečnit, pokud nejdříve nedosáhneme pravé jednoty v naší katolické církvi. I toto Panna Maria předvídala ve Fatimě, když mluvila o neštěstích, které přijdou na svět a na církev na konci tohoto století. Zlo, které ďábel dokázal zasít v naší katolické církvi, je právě rozdělení. "Rozdělit, aby získal" - toto je logika Zlého, které používali komunisté při pronásledování v našich zemích, kde chtěli oddělit biskupy od papeže, kněze od biskupů. Třídní boj v nitru církve! A kolik nejednoty je dnes uprostřed Kristova stáda!

Panna Maria ve Fatimě ve jménu Božím žádala zasvěcení se Jejímu Neposkvrněnému Srdci jako jediný účinný prostředek na obrácení Ruska, a tím celého světa. Podmínka daná Bohem jako základ toho bylo zasvěcení celé katolické církve, pa-peže sjednoceného s biskupy. Svatý otec učinil toto zasvěcení 25. března 1984, ale jeho síla byla umenšena, protože dnes více než kdy jindy scházelo pevné spojení mezi biskupy a papežem.

Kolikrát při osobních setkáních s Vámi, ve Vašich mariánských skupinách, jste mi vyprávěli o své bolesti právě kvůli nedostatku pevné jednoty, který cítíte mezi kněžími a biskupy a mezi biskupem a Svatým otcem. To, co mne nejvíc potěšilo, že Vy - Mariiny děti - jste si nikdy ne-stěžovali na Svatého otce, naopak mezi Vámi jsem našel věrnost a jednotu s Kristovým náměstkem, jakou jsem nenašel v žádných jiných částech církve. Proto Vám důvěřuji a obracím se na Vás s touto svou ubohou výzvou k modlitbě a osobním obětím za osobu Svatého otce Jana Pavla II.

Náš Pán nám dal jediný klíč k jednotě: modlitbu k Otci. Proto Vás zvu k jednomyslné modlitbě za jednotu nástupců apoštolů s Petrem, jak je to vyzvednuto ve fatimském poselství: papež ve spojení s biskupy jako podmínka k zasvěcení a obrácení Ruska.

Bůh chce, aby v tomto století Fatimy byla známa úloha Panny Marie v celé plnosti: tak jako v začátcích církve i dnes musí Panna Maria královat uprostřed večeřadla s apoštolou a Petrem, sjednocenými v modlitbě.

Dnes jsme přesvědčeni a děkujeme Bohu, že toto místo Panny Marie je plně uznané naším milovaným Svatým otcem, ale musíme se modlit, aby tato úloha Panny Marie mohla být plně zprostředkována a přijata všemi nástupci apoštolů. Modleme se, aby ji každý biskup mohl mít ve svém srdci a mohl tak předat své diecézi tuto intenzitu zasvěcení se Panně Marii, kterou Kristus vídá, Váš otec a bratr ve víře prožívá osobně jako "totus Tuus".

Ve Vašich mariánských skupinách roztroušených po světě jsou tři charakteristiky, které jsem našel při svých návštěvách v Oceánii, v Americe, v Evropě a Asii: když je modlitba a oběť sebe samých pravá a ne-falšovaná, ovocem je láska a adorace Nejsvětější eucharistie, bezpodmínečná věrnost Svatému otci a zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tyto tři charakteristiky, žijeme-li je naplno bez nějakého kompromisu, stanou se největší nadějí pro Svatého otce a pro budoucnost církve.

Více než 40 roků se snažím hlásat všem toto přesvědčení, které nosím v srdci: poselství Fatimy obsahuje celý program, jak vzdorovat a vyhrát tento apokalyptický boj dvacátého století, kde Bůh byl vyzván k souboji samotným satanem, jak to viděl ve své vizi Lev XIII. - a potom se doporučil do ochrany svatého archanděla Michala.

Poselství Fatimy, se svým celým tajemstvím, které Svatý otec zná, je prorockým naší doby, je to nejčistší a nejjednodušší program, protože celý je v duchu evangelia.

Proč hledat řešení tam, kde ne-existuje? Svatý otec má odvahu svědčit svou osobou lásku a věrnost fatimskému poselství, které považuje za tak aktuální a urgentní jako nikdy předtím. Tak to učinil i dnes, když hovořil právě o důležitosti fatimského poselství všem kardinálům shromážděným v konzistoři v Římě.

Ve fatimském poselství je Panna Maria představena samým Bohem jako pravé a jediné řešení problémů celého světa, jako Spoluvykupitelka, která mobilizuje všechny své syny k spoluvykupitelskému dílu: "Jste ochotni přijmout všechny kříže za spásu hříšníků?" ... Věřit, milovat, modlit se za ty, co to nedělají. Ona je postavena ve Fatimě jako Prostřednice a Přímlovkyně mezi Ježíšem a lidstvem. Ona sama nám může a chce vyprosit největší dar: pokoj. Tento pokoj, shalom, je dokonalý soulad mezi stvořením a Stvořitelem, mezi stvořeními navzájem!

Podívejme se, co se stalo za našich časů např. v Medjugorji v Bosně a Hercegovině, a v Kibeho ve Rwandě v Africe. Vlny poutníků přitáhnuté mateřskou výzvou Panny Marie. V obou těchto krajinách probíhá satanský boj narušených poměrů, který může zastavit jediné naše odpověď na poselství pokoje a smíření, přineseného do těchto krajín samotnou Pannou Marií. Bohužel, tak jako ve Fatimě se ignoroval tento mateřský hlas, neuvěřilo se jejím napomenutím, i když byly pro-vázány ovocem obrácení, které nenajdeme v takové intenzitě v jiných částech světa.

Nebe nám připomíná: když nepřijímáš Ježíšovu Matku Marii, jak můžeš přijmout Ježíše? My však myslíme na jiná řešení, na ta čistě lidská, která nás tolikrát zradila, nechala s prázdnými rukama...

Drazí přátelé, zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, v tomto duchu autentické závislosti na Nejsvětější Panně Marii, která vede každého jednotlivce do útočiště svého Neposkvrněného Srdce, zvu Vás k NOVÉNE modlitby a adorace za Svatého otce... Chceme dát tento dar Svatému otci. Každý sám se rozhodne podle okolností, ve kterých se nachází, jak tuto nověnu uskutečnit.

Bylo by ideální přistoupit denně k svatému přijímání, nějakou dobu adorovat před Nejsvětější svátostí oltářní a modlit se růženec - vše na zvláštní úmysl k podpoře Svatého otce v této zvláštní hodině, v tomto roce desátého výročí zasvěcení a v roce Jím zasvěceném rodinám.

V této nově - sjednocení a svorní - budeme se modlit za společnou a svatou věc: kéž se vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie uskuteční za pontifikátu Jana Pavla II. Nechť je mu tato nověna modlitby naším duchovním objetím. Nechť mu dodá útěchy a síly, aby uvedl celou církev do třetího tisíciletí bránou zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, Matky, Spolu-vykupitelky, Prostřednice a Přímlyv-kyně: bránou, kterou nám nebeský Otec před dvěma tisíciletími poslal svého Syna.

Váš bratr v Kristu

+ *Pavel Maria Hnilica S.J.,
titulární biskup rusadský*

V Římě dne 13. června 1994

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Bůh je milosrdný - tolikrát se postavil Izrael proti Hospodinově vůli - a přece znovu a znovu se Bůh snaží odpadlíky zachránit. Historie se opakuje. Bůh je stále stejná Lás-ka. A člověk stále jako "vzpourné plemeno" odmítá Boží posly. Odmítl a odmítá i Božího Syna. "Byl jim ka-menem úrazu."

Co říká Bůh dnešním poslům své lásky? "Posílám tě k odpadlým po-hanům, kteří odstoupili ode mne ... jsou to lidé drzé tváře a nezkrotného srdce, k nimž tě posílám" ... Naše drzost se nezastaví před omilost-něným dítětem, ženou, knězem. Ani před slzami Matky, jak je vzpomínal Jan Pavel II. v jednom z posledních projevů na Gemelliho klinice...

"Jeruzaléme, Jeruzaléme! Zabiješ proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posláni. Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvoje děti, jako shromaž-ďuje kvočna svoje kuřátka, ale n e - c h t ě l i jste.

Proto váš dům zůstane opuš-těný..." (Mt 23,37.38)

-jv-

TITO JSOU OTCOVÉ NAŠI

... Evropa je totiž, díváme-li se na ni z hlediska zeměpisného, abychom tak řekli ovoce dvou akčních proudů křesťanské tradice; k nim se připo-jují také dvě různé, ale současně v hloubi navzájem se doplňující kul-turní formy. Svátý Benedikt svým vlivem objal nejen Evropu, přede-vším západní a střední, ale pak pro-střednictvím klášterů svých duchov-ních synů pronikl i do ostatních světadílů; a tak je jakoby ve středu onoho proudu, který vychází z Ří-ma, ze stolce nástupců svatého Pe-tra. U svatých bratří soluňských vy-stupuje do popředí nejdřív přínos antické řecké kultury a pak význam vlivu, který měla cařihradská církev a východní tradice; tato tradice hlu-boce pronikla do duchovního života a kultury tolika národů a zemí ve východní části evropského světadílu.

Po staletích rozdělení církve vý-chodní a západní, římské a caři-hradské, byly dnes učiněny, počína-je II. vatikánským sněmem, rozho-dující kroky směřující k plnému společenství; a tak se domnívám, že vyhlášení svatých Cyrila a Metoděje za spolupatrony Evropy vedle sva-tého Benedikta odpovídá plně zna-mením naší doby. A to zvláště když se tak stane v roce, ve kterém obě církve, katolická i pravoslavná, vstoupily do období rozhodujícího dialogu, který se začal na ostrově Patmu, vázaném na tradici svatého Jana, apoštola a evangelisty. Toto vyhlášení tedy činí také toto datum pamětihodným.

Toto prohlášení chce být dále pro lidi naší doby svědectvím výsost-ného významu kázání evangelia, které Ježíš Kristus svěřil církvím, kázání, v jehož službě oba bratři, slovanští apoštolé, vynaložili celý svůj život. Toto kázání bylo cestou a nástrojem vzájemného poznávání a vzájemné jednoty mezi rozdílnými národy rodící se Evropy a zajistilo Evropě dnešní společné duchovní a kulturní dědictví. *Jan Pavel II.*

CHCEME SPRAVEDLNOST!

***Projev otce biskupa Karla Otčenáška 1.července 1994 při odhalení pomníku
obětem komunismu
v Praze - Ďáblicích***

Draží bratři a sestry,

stojíme na místě, které je posvě-ceno nejvzácnějšími oběťmi - oběťmi života mnoha našich spoluobčanů, jimž bylo právo - Boží i lidské - cen-nější než vlastní blaho, než všechny hodnoty, jež jim byly často pokry-tecky nabízeny vládnoucí mocí, kdyby se stali zrádci svobody. Toto místo bývalo prostorem, který patří-val k ostatním přísným "tabu" v naší zemi. Lidé, kteří sem přicházeli, se raději dívali zpovzdálí. Ale kolik těch, které jsme my přítomní znali - a mohu říci: s nimiž jsme sdíleli léta vězení, zde našlo poslední odpoči-nek! V Písmě svatém najdeme i tato slova o Kristu Pánu: "Byl připočten ke zločincům ... ale jeho hrob bude slavný!" Jak doslova bychom tento výrok mohli vztáhnout na ty, kdo jsou zde pohřbeni! Jako králové-hradecký biskup za všechny jmenuji kněze-mučedníka ze své blízkosti, kněze královéhradecké diecéze otce Josefa Toufara, jehož mučednický osud je nám dobře znám. Kéž jeho i ostatní oběti tehdejší zvůle také sám Pán Bůh oslaví! Kolik prostých věří-cích, kolik kněží, kolik biskupů sdí-lelo podobný osud! Jsem dnes už je-diným z našich současných bisku-pů, jako nejstarší z biskupského sboru, kdo může vydat svědectví z těchto míst, jejichž nedobrovolní "obyvatelé" nejednou skončili svou pozemskou existenci právě zde. Bylo by zlé, kdyby naše vlast, náš národ promarnil šanci svobody, jejímž zá-kladem a vzácnou výkupní cenou jsou životy umučených! Bylo by tra-gické, kdyby u nás opět zvítězilo ná-silí nad právem, vzájemným porozu-měním a láskou! Rozhlédneme-li se kolem sebe, všude - v Evropě jako v Africe, v Americe jako v Asii, všude najdeme příklady, jak až daleko mů-že dojít selhání právě v tomto zá-kladním.

Říkali jsme si od počátku: nejsme a nechceme být jako oni" a znovu prosím, abychom si to připomínali a neodpláceli zlo opět dalším zlem. Ale pro oběti těchto našich bratří a naše vlastní: nedopuštěme, pokud na nás je, aby ti, kdo toto násilí páchali, ší-řili zlo dál i dnes! Kéž všude vítězí spravedlnost a láska a blaživý pokoj!

Karel Otčenášek
biskup královéhradecký,
vězněný 10 1/2 roku - také na
Mírově, Kartouzích a Leopoldově.

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 3. červenec 14. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Ez 2,2-5 Ž 123(122),1-2a+3a+4a+2cd 2. čt.: 2Kor 12,7-10; Ev.: Mk 6,1-6
Pondělí 4. červenec pam. sv. Prokopa	- 1. čt.: Oz 2,14.15b-16.19-20; Ev.: Mt 9,18-26 Ž 144,2-3.4-5.6-7.8-9 odp.: 8a
Úterý 5. červenec slav. sv. Cyrila a Metoděje	- 1. čt.: Iz 61,1-3a Ž 117(116),1.2 odp.: Mk 16,15 2. čt.: 2Kor 4,1-2.5-7; Ev.: Lk 10,1-9
Středa 6. červenec nez. pam. sv. Marie Gorettiové	- 1. čt.: Oz 10,1-3.7-8.12 Ž 104,2-3.4-5.6-7 odp.: 4b Ev.: Mt 10,1-7
Čtvrtek 7. červenec ferie	- 1. čt.: Oz 11,1b.3-4.8c-9 Ž 79,2ac+3b.15-16; odp.: 4b Ev.: Mt 10,7-15
Pátek 8. červenec ferie	- 1. čt.: Oz 14,2-10 Ž 50,3-4.8-9.12-13.14+17 odp.: 17b Ev.: Mt 10,16-23
Sobota 2. červenec - nez. pam. Panny Marie	1. čt.: Iz 6,1-8 Ž 92,1ab.1c-2.5 odp.: 1a Ev.: Mt 10,24-33

JAN HUS - ROMANTIKA A SKUTEČNOST

Romantický obraz Husův nakreslil František Palacký, jehož soud byl smě-rodatný pro další historiky, kteří o Hu-sovi psali. Nevědecká interpretace do-by romantíc-kého a vlas-teneckého nazírání mě-la značný vliv na pozdější ge-nerace. Palacký je nejvíc od-povědný za to, jak myslíme o svých dějinách, vlastní povaze a osudu. Ro-manticky myslícím lidem naprosto uni-ká, kolik je v panoramatu českých dějin idealizace a představ vzniklých v 19. století.

Na přelomu 19. a 20. století byla postava Jana Husa interpretována pro-testantsky a liberálně myslícími historiky opět nekriticky a neobjektivně. Staré pojetí národní polarity ustoupilo verzi liberalistické svobody. Opět chyběla kritičnost při metodické práci s prameny, objektivní interpretace, odmítnutí ideologických a priori, studium českých dějin v evropském kontextu. České dějepisceví tkvělo v pro-vinciálním izolacionismu a nemohlo se srovnávat se střízlivou, nespekulující evropskou historiografií.

Práci vydanou 1915 zaplnil značné mezery předchozích děl dr. Jan Sedláček. Probadal dobu před Husem, poměr Husův k jeho předchůdcům, filozofické a náboženské proudy Husovy doby, určil poměr spisů Husových vůči Viklefovi, prostudoval Husovy spisy, hlouběji přihlédl ke kostnickému sněmu. Výsledkem byl kritický životopis Husův, založený na prame-nech historicky pravdivých a na vědec-ké poctivosti. Kniha obsahuje téměř 400 stran pramenů. Z pramenů je patrné, že Husův význam není v intelektuálním obsahu jeho činnosti, neboť myšlenkový fond jeho zápasu pochází od Viklefa, z kterého Hus opisoval celé části. Roku 1410 se Hus definitivně rozvedl s Církví, naukově i prakticky.

Doplňky k Sedláčkovu dílu napsal ThDr. Alois Neuman 1931. Podle vědeckých výsledků byl stav řeholního duchovenstva mravně velmi dobrý a rovněž po stránce vzdělání. Kněžstvo světské, dosazené mocí světskou, bylo málo uspokojivé. Vyvráceno bylo Husovo rektorství; byl rektorem kaple Betlémské, ne univerzity! Liberální dějepisci stojící mimo tábor katolické Církve, profesor Novotný a Kamil Krofta soudí, že Hus kacířem byl!

Tragický konec Jana Husa nepochopíme bez znalosti dějin, historických souvislostí, rozkladného působení sekt, zasahování mocných tohoto světa do církevních záležitostí a snah o manipulaci papežstvím, bez znalosti teologie, zvláště nauky o Církvi a její správě a nauky o svátostech.

Despotismus vladařů deptal svobodu národů a brzdil veškeré úsilí o církevní očistu a řádný křesťanský život národů. Papežství téměř jediné chránilo Evropu od úplného barbarství a brzdilo vladařský despotismus, vybočující z mezí.

Stranici despotických vladařů, jednajících pod vlivem nauk valdenských, fraticelli a Viklefových, šířili nepřátelské, neposlušné zásady vůči papeži. V myslích těchto intelektuálů přestal být papež hlavou Církve. Ujaly se nové myšlenky: zákonodárná a soudcovská moc církevní vychází z lidu, jehož zástupcem je král nebo císař. Proto je vždy možné odebrat biskupům jejich moc. Kristus neustavně obnovil Církvi viditelnou hlavu. Papežské výnosy nikoho nezavazují. Císař jako "obránce víry" a pán nad papežem smí svolat církevní sněm. Církevní sněm je nad papežem a smí papeže sesadit.

1378 byl zvolen legitimním papežem Urban VI. Z toho plyne důsledně i legitimita Urbanových nástupců Bonifáce IX., Innocence VII. a Řehoře XII. i nezákonnost vzdoropapežů avignonských, pisánských, španělských, jakož i posledního vzdoropapeže basilejského Felixe V.

Nejvýznamnější ze všech středověkých koncilů byl svolán do Kostnice. Král Zikmund usiloval o povznesení římského císařství k někdejší moci a slávě. V koncilu viděl lék na uzdravení světa. Sněmu byl vytyčen trojí úkol: odklizení rozkolu, vykořenění nesprávných nauk a církevní reforma.

Jako už v Pise, ovládal mínění sněmu v Kostnici duch univerzitních učenců, lidí božících autoritu papeže a stávicích na její místo autoritu vlastní. Po mnoha svízelných jednáních koncil zbavil dosavadního papeže i vzdoropapeže hodnosti. Poté vyvrcholila otázka vykořenění nesprávných nauk.

Hlavní slovo na koncilu měli doktoři pařížské univerzity, kteří znali bludné nauky, vyslovené dávno před Husem. Nebojovali proti osvěcenému názoru nebo svobodě svědomí. Nešlo jim o osobní nepřátelství, nýbrž o zásady.

Nedorozumění teologů při Husově procesu je nemyslitelné! Nejednalo se o žádné jemné distinkce, ale o fundamentální, každému teologu docela běžné otázky, jako: Je papež hlavou Církve? Jsou svátosti vysluhované knězem závislé na osobní svatosti vysluhovatele? Co je Církev? V tak zásadních otázkách byly omyly a nedorozumění zcela vyloučeny.

Hus hlásal, že svatý Petr nebyl a není hlavou Církve, že důstojnost papežská byla zavedena mocí císařskou, že kardinálové nejsou nástupci sboru apoštolů, že církevní poslušnost je výnosem kněží, že kněz musí kázat nedbaje exkomunikace, že nikdo není pánem světským a nikdo biskupem, pokud je ve smrtelném hříchu, že Kristus by svou Církvi lépe řídil svými opravdovými učedníky, po zemi roztroušenými.

Hus si nebyl svými názory zcela jist, měnil je a všelijak kličkoval. Světláky o Církvi považoval za nebezpečné a před sněmem je chtěl skrýt. Nerozeznával analogii od doslovnosti, obraz od zpodobněního. Záměnou obrazu za skutečnost stál mimo skutečnost sám!

Z Husových výpovědí, z kostnických svědectví a z bludných článků vyňatých ze spisů Husových zřetelně vysvítá, že nebyl obžalován a souzen pro svou opravnou činnost, nýbrž pro bludné, pobuřující názory, které hlásal. Články byly vyňaty ze spisů Husových a třikrát opraveny, až zmizela Husova výmluva, že tak v jeho spisech nejsou.

Koncil trval na tom, aby se Hus sklonil před jeho autoritou a odvolal. Hus odmítl odvolání a zůstal nepřístupný k otcovským domluvám, aby nelpěl zatvrzele na svém mínění, které zavrhuje Církvi a tolik učených mužů na koncilu. Sebevědomým doktorům bylo spíše trapné, a nikdy příjemné, od-suzovat a kacířstvím snižovat Husa, muže z vlastních řad. Sněm neměl v Husově procesu nic jiného na mysli, než upravení církevních poměrů, k čemuž se Husovo odvolání zdálo nej-přímější cestou.

Hus zůstal nepřístupný k domluvám a zatvrzele lpěl na vlastním mínění. K tragickému konci nepřivedla Husa oddaná láska ke Kristu, nýbrž neústupná sebeláska, bojící se, aby odvoláním bludů nepozbyl vážnosti u svých přívrženců. Hus byl mučed-níkem proticírkevního odboje a trpěl za náboženské a z nich plynoucí sociální, hospodářské a politické omyly. Netrpěl za myšlenku českou, nýbrž za myšlenku cizí, která rozpoltila duši národa, vrhla národ z jeho výše do propasti soužení a otřásla v základech českým královstvím, kdysi tak mocným a slavným.

Husa samého papež neodsoudil a upálit nedal, neboť v té době mezidobí ani papež nebyl. Martin V. byl zvolen teprve v listopadu 1417. Husa odsoudil revoluční, protipapežský a proti-římsky naladěný koncil, tedy sbor intelektuálů z celé tehdejší Evropy.

Nejčastěji se širokým vrstvám otázka Husova předkládá jednostranně: ukazoval na hříchy kněžstva, a proto musel být odstraněn. Dějepisná věda však pokračuje v bádání a přinesla do sporu tolik světla, že ona věta je historikům planým mluvením.

Nejspolehlivější soud o lidech a jejich dílu nám podávají dějiny. Domácí opravný proud, utvrzený Karlem IV. a horlivými arcibiskupy, byl stržen proudem bludných nauk, chorobně-náboženské interpretace husitských revolucionářů. Náš národ, za Přemyslovců tak mocný a bohatý, stal se pouhou popelkou.

Petr Pravda

ZÁVRATĚ SPIRITUALISMU

D A N I E L A N G E

“Hle, přicházejí dny, je výrok Pa-novníka Hospodina, kdy pošlu na zemi hlad. - Ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slova Hospodinova. - Budou vrávorat od moře k moři a ze severu na východ. - Budou pobíhat a hledat slovo Hos-podinovo, ale nenajdou. - V onen den budou omdlávat žízní krásné panny a jinoši.”

Vyčerpává se také náš svět nalé-havou duchovní potřebou, která ne-ní ukojena, jak to oznamuje prorok Amos?

Mohli bychom tomu lehce uvěřit, když vidíme, jak v prázdnotě, zane-chané materialismem, se k nám řítí nespoutaný cyklon spiritualismu.

Hle, jak klasickým kyvadlovým pohybem začíná Západ přecházet od materialismu k bezuzdnému spiri-tualismu. To vše, protože chybí vy-rovnaná spiritualita. Jaký to pře-chod od mrazivého ateismu k pře-bujelosti rozptýleného, prázdného a mlhavého pantheismu! - Není zde Boha s lidskou tváří.

Tato ohromná žízeň po Bohu byla nahrazena tisícem propašovaných božstev, která přetvářejí Západ v gi-gantický jarmark obrazů, což je ne-bezpečnější než dřívější materialis-mus.

Načrtněme hrubými rysy tři po sobě následující vlny, které způso-bily tento silný společenský otřes, toto hrozivé tsunami.

Mystiky Dálného východu

Importované na Západ v 50. le-tech, infiltrovaly dokonce rozličná prostředí křesťanská pomocí růz-ných technik meditace: jóga, zen a naposledy transcendentální medi-tace. To však jsou spirituality du-chovní prázdnoty: Prchá se zde od osoby, buď božské nebo jiné, aby-chom se rozplynuli ve vesmírnosti kosmu.

Západ, již odosobněný a zbu-dovaný na anonymitě, zde ztrácí jedinou osobu, která by mu mohla zůstat: Totiž osobu Boha s jedinou tváří. Ale tato vlna, která již ztrácí na rychlosti, je zaplavována další vlnou, která ji již silně poznamenala.

Esotero - okultismus

Rychlost jeho expanze je ohro-mující. Pouze na francouzském trhu esoterická literatura přesahuje do-bře jeden milion knih ročně. Ve Francii samotné k tomu existuje asi 50 až 60 tisíc jasnovidců, proroků, kouzelníků, astrologů a médií, je-jichž jména jsou veřejně plakátová-na. (Na 49 tisíc praktických lékařů a 38 tisíc kněží). Esoterismus stále přítomný ve sdělovacích prostřed-cích, zasahuje i do oblasti politické či ekonomické. Určitý počet podniků praktikuje nyní zkoušku astrální si-tuace kandidáta před jeho přijetím do zaměstnání. Stále rostoucí počet politiků se radí před důležitým roz-hodnutím mágů a astrologů...

New-Age se nyní zdá být konden-začnícím bodem této mlhoviny: Jde o souhrn praktik zdánlivě navzájem nesouvisejících (techniky rozšíření vědomí, měkké terapie, ekologie, ve-getarismu), ale spojených vizí vše-spojovací humanizace, která je zamě-řena k rozšíření osobní dimenze. Člověk, takto realizovaný a trans-formovaný zážitky svého rozšířeného vědomí, by pak dosáhl božského osvícení a poznal, že je jiskrou bož-ství. Božství není osoba, ale nejroz-vinutější vyjádření kosmického vě-domí, nejvyšší rozechvění duševna...

A člověk již není více osobou, ale prostou vlnou kosmického oceánu, částí Velkého vesmíru.

Teze éry Vodnáře podniká útok přímo na naši víru: Okultismus, který se stane jediným kosmickým náboženstvím, nahradí křesťanství v éře Ryb. Odtud pochází touha kře-sťanství rozložit.

Spiritismus, čarodějnictví, černá magie a satanismus

Zkušenosti se spiritismem se stá-vají stále běžnějšími. Zasahují až do našich katolických škol. Kolik žáků během našich misíí, které jsme ko-nali, nám přiznalo, že se nevinně bavilo tím, že přiměli k pohybu sto-lek nebo že se soustřeďovali na to, aby se hýbali předměty. I když to začínalo pouhou zvědavostí, aniž by-chom podezřívali je, jejich rodiče ne-bo učitele, mohlo to skončit smrtel-nými dramaty. Protože není možno si beztrestně zahrávat s duchy te-mnot.

New-Age a stále rostoucí počet sekt se nechává zamořovat spiri-tismem: jako pověstný “channeling”, který se vydává za techniku styku se jsouc-nem neviditelného světa.

Sekty se objevují jako emanace toho všeho. Obyčejně je rozeznává-me podle původu: křesťanské (mor-moni, svědkové Jehovovi, adventisté atd.), západní (scientologie atd.) a orientální (Hare Krišna, Moon, transcendentální meditace). Zdá se, že ztrácejí na rychlosti v USA, ale nabývají ohromný dynamismus v Evropě, hlavně východní.

Druh kolektivního očarovávání

Pomocí jakési osmózy tento spiri-tualistický fenomén prosakuje, často aniž bychom si to uvědomovali, ny-nější západní mentalitu. I některé křesťanské kruhy jsou jím zasaženy. Podle současné sondáže, zveřejněné na kongresu v Luzernu (Centrum pro studování nových náboženství pod předsednictvím biskupa z Fog-lia), proporce věřících v reinkarnaci by již dosáhla jedné třetiny v Anglii, jedné čtvrtiny ve Švýcarsku a Fran-cii, jedné pětiny v Itálii.

Existuje tu gigantické vykořisťování lidové naivity: protože tyto spirituality slibují dokonalé štěstí, moc nad lidmi, nesmrtelnost, nirvánu, jestliže se zúčastníme seancí transcendentální meditace... Je to obchod, kde se bez jakéhokoliv studu zahrává s důvěřivostí a zranitelností lidí, hledajících duševní zdraví, říká Jean Vernet.

Náhrazková náboženství, vyhýbající se jakémoliv hluboké konverzi, jakýmkoliv morálním požadavkům, jakémoliv duchovní disciplíně... Lidé se sem vrhají, aby vyplnili svou prázdnotu - a, jaký paradox - nacházejí jen prázdno. Vrhají se sem ze strachu a nacházejí jen rozptýlený, skrytý a všudepřítomný strach. Aniž bychom se ještě zmínili o apo-kalyptické pochmurnosti, která to všechno charakterizuje. Stále se tam kladou otázky po konci světa a nej-různějších katastrofách. Jako by se chtěla vytvářet všeobecná psychóza.

Otvírám svůj oblíbený deník: "Prosím vás, bratři, abyste si dali pozor na ty, kdo působí roztržky a chtěli by vás svést od učení, které jste přijali. Vyhýbejte se jim! Takoví lidé totiž neslouží Kristu, našemu Pánu, nýbrž svému prospěchu, a snaží se krásnými a zbožnými řeči oklamat myslí bezelstných lidí (Řím 16,17).

Jak to, že jsme došli až tam? Otázka zasluhuje zamyšlení. Jak je možné, že naše společnost tzv. pokročilé technologie se vydala na cestu zamořovat nás takovým množstvím iracionality jako za časů sta-rych pohanských druidů? A nad to, jaká to pověřčivost, připomínající animistickou společnost v Africe, a to právě v okamžiku, kdy ona sama od toho upouští?

Což to není divoká exploze nevyužitého potenciálu duchovna? Vzpou-ra lidství, které se dusí polklou slupkou hmotařství? Není to pate-tická nostalgie po božském původu, která se takto projevuje? Ale konec konců, proč propadat panice? Nic není ztraceno. Máme po ruce prosté prostředky, abychom zastavili tuto obrovskou ničivou vlnu.

A navíc toto novopohanství je skvělou šancí pro novou evangelizaci. Otevřel se neočekávaný otvor, neočekávaná střílna milosti. Tedy konkrétně: Co dělat?

Pohotová odpověď Ducha svatého

Je třeba konstatovat, že u mnoha lidí zodpovědných za výchovu v církvi je tento fenomén ještě špatně prozkoumán. Vždyť dnes to již není Feuerbach nebo Nietzsche, Marx nebo Freud, Camus nebo Sartre, které je třeba studovat, chceme-li pochopit, kam se žene mládež, ale je to Allan Kardec (spirítismus), Lévy nebo Pappus (okultismus), Petrona Blavatsky (theosofismus), Guenon nebo Kübler Ross (esoterismus), Paul Lecour nebo Marylin Ferguson (New Age), Sri Aurobindo, Moon nebo Krišnamas-ti, noví učitelé myšlení - často ještě ne dobře známí - naší generace.

Je to neznalost rizika dosahu a růstu této religiozity, která by snad mohla vysvětlit zřejmé mlčení kato-lické hierarchie, anebo přinejmen-ším její diskrétnost v oblasti, v níž je přece přímo ohrožena víra?

Řím vydává pravidelně - diskrétní, avšak zásadní varování, která však zřídka jsou předávána místním církvím. Ve Francii několik biskupů o tom mluvilo, avšak nepřekročilo to hranice jejich diecézí. Neznám, ale možná že se mýlím, žádné kolektivní prohlášení celého episkopátu, ani jeho komise pro nauku víry.

Vzdělávejme se!

Tak jako Marx "vzkřísil" sv. Jana Zlatoústého, Alice Bayley skvěle aktualizuje sv. Ireneje.

Nová gnoze nás přímo vede k velkým teologům a pastýřům prv-ních staletí. Jejich studium se stává životně důležitým: Jejich myšlení, nerozlučně spojené s pastora-cí, ka-techeze, názory kulturní, duchovní a sociální garantují správnost naší víry, uvádějí v harmonii srdce a in-telekt, reflexi a zkušenost.

Protože ve všech těchto směsi-cích iluzi se jedná o odhalení úlom-ků pravdy, valounek lásky, paprsků světla! Církev to vždy dělávala v zájmu všech hodnot lidstva, které právem vedou ke Kristu, člověku v celé jeho plnosti, protože Stvořiteli člověka. Církev to dělala již nedávno ve srážce s marxismem a netole-rovala jeho monopolizaci osvobození chudých, boj za spravedlnost nebo smysl pro všelidskou solidaritu.

A tak nedopusťme, aby gnostičtí mystikové posvěcovali oblasti jako je ekologie, určité druhy alternativ-ního lékařství, vegetariánství, ma-krobiotiku nebo bioenergii, prosté techniky ovládnutí těla nebo nervo-vého uvolnění atd.

Všechny tyto oblasti jsou samy o sobě neutrální a mohou být prostě a zdravě prožívány křesťanem. Ale momentálně existuje tendence, že se jich zmocní pochybná mystika. A stávají se dvojsmyslnými nebo do-konce úchylnými.

Stejně tak - abychom se dotkli oblasti více vymezené, ale která se nás týká - nenechme si ukrást mo-dloslužebnými kultury naše krásná gesta osobní či liturgické modlitby: celebrovat eucharistii, modlit se společně ve volné přírodě, zvedat ruce k nebi, vrhat se k zemi, otvírat dlaně na znamení přijímání či daro-vání, konat procesí, pálit kadidlo, zapalovat svíce, přinášet darem kvě-tiny....

Je třeba, abychom znovu přijali tyto staré křesťanské praktiky, kte-ré byly opuštěny křesťany Západu, a které si přivlastnilo novopohan-ství. Tak to dělávali lidé bible, Pán, jeho Matka a křesťané vždycky.

Dovršení neštěstí by bylo, kdyby se tato gesta stala synonymy sekt, protože my bychom jim přenechali monopol.

Jsou to prostě krásná gesta lid-ská, která vyjadřovala lidskou mod-litbu během všech dob a pod všemi zeměpisnými šířkami. Jsou to gesta, která byla opuštěna některými ze-měmi latinských katolíků, a to již po 40 let.

(z Il est vivant, revue charis-matické komunity Emmanuel v Paříži, přel F.M.)

POZNEJ SVOU VÍRU!

12. Co obsahuje Desatero Božích přikázání?

Stručný obsah Desatera přikázání je:

1. V jednoho Boha budeš věřit.
2. Nezneuctíš jméno Boží.
3. Budeš světit den Páně.
4. Budeš ctít svého otce i matku.
5. Nezapomeneš.
6. Nedopustíš se hříchu nečis-toty.
7. Nebudeš krást.
8. Nebudeš lhát.
9. Nebudeš toužit po ženě bliž-ního.
10. Nebudeš toužit po jeho ma-jetku.

13. Co přikazuje první přikázání?

První přikázání nás poučuje, že máme v Boha věřit, v Boha doufat a Boha milovat.

14. Co znamená věřit v Boha?

Věřit v Boha znamená přijímat jako pravdu vše, co Bůh zjevil.

15. Jak svoji víru v Boha projevu-jeme?

Víru v Boha projevujeme tím, že ji vyznáváme a činíme to, co nás učí.

16. Jak hřešíme proti víře v Boha?

Hřešíme proti víře v Boha když:
pochybujeme o věcech víry,
mluvíme proti víře,
zapíráme víru,
od víry odpadneme.

17. Proč lidé odpadají od víry?

Nejčastější příčinou odpadu od víry je:
sobectví,
pohodlný život,
nezájem o modlitbu.

18. Co znamená v Boha doufat?

V Boha doufat znamená pevně očekávat, že nám dá vše, co slíbil.

19. Co nám Bůh slíbil?

Bůh nám slíbil:
že nám odpustí hříchy,
že nám dá potřebné milosti,
že vyslyší naše modlitby,
že nás vezme do nebe.

20. Proč máme v Boha doufat?

V Boha máme pevně doufat, pro-tože je všemohoucí, dobrý a věrný.

21. Kdy hřešíme proti naději?

Proti naději hřešíme, když nevě-říme v Boží příslibení, když chceme místo věcí Božích, věci lidské a mali-
cherné.

22. Co ještě přikazuje první přiká-zání Boží?

První přikázání nám ještě ukládá Bohu se klanět a k Bohu se modlit.

23. Co znamená Bohu se klanět?

Bohu se klanět znamená Boha uznávat za nejvyššího pána, jemu prokazovat nejvyšší úctu a svoji vůli jemu podřizovat.

24. Které hříchy jsou proti úctě a klanění se Bohu?

Proti úctě Boží hřeší:

kdo Boha popírá, neuznává, proti němu bojuje,
kdo je pyšný,
kdo odmítá náboženský život a modlitbu.

P. Gabriel OP

KDO JE TO KNĚZ - KDYŽ JE TO KNĚZ?

Na kazatelně - obhájce pravdy; proto u mnohých neoblíbený.

Ve škole - vítaný něhou otázkou: Co tu chceš? Co tu hledáš v době televize se svým zpovědním zrcadlem? Cos nám přišel zakazovat? Proto u mnohých ne-populární.

Pro patnáctileté - opak kominíka pro štěstí - symbol smůly.

Pro hlavy zešedivělé v pokrokovosti - zpátečník.

Pro zloděje - zloděj.

Pro nečisté - nečistý.

V očích jedněch - anděl.

V očích druhých - ďábel.

Pro kdekoho - vytrvalý "oslík", které-mu lze bez umoření naložit tisíckrát nic.

Kdekdo kněze reformuje, kdekdo se o kněze otře, kdekdo kněze soudí, nejvíc ti, co to ve škole nepřivedli dál než ke slabikáři a v životě k půllitru.

A tak kněz, souzen davy a křižován katy - jde, aby jim,

nevědomým co činí,

zprostředkoval záchranu,

vykoupení:

- ve zpovědnici - jako hlasatel Milo-srdenství,

- u oltáře - jako nástroj Božího hlasu a Lásky,

- kdekoliv a vždy - jako mlčenlivý dů-věrník lidských trampot,

jako opravář lidského nitra,

jako rádce v otázkách nejdůvěrnějších,

jako zkušený duchovní vychovatel,

jako Kristův úsměv i hlas mezi lidmi.

ZA OBRODU RODINY

Tmelem manželské soudržnosti a pevnosti je obětavá láska, která ne-myslí tolik na sebe, nýbrž víc na toho druhého. O lásce bylo napsáno mnoho básní, románů, filmových scén, filozofických esejí a psychologických studií. Pfanmüller napsal knížku "Když přišla na svět láska", která ukazuje názorně vše. Podstata je tu v obšťastňování druhého, tedy ocho-ta k oběti. Vzorem je Kristus. Bez lásky by bylo křesťanství atrapové a manželství vykradené.

Zdrojem lásky není člověk, nýbrž Duch sv. Nutno o ni prosit. Ona je darem nebe a připomíná ztracený ráj. Naše přirozenost je nakloněna ke zlému, proto i ke zneužívání krá-sy lidského těla, které je Bohem vybaveno k oboustrannému psycho-fyzickému okouzlení, obohacení a do-plnění.

Láska patří k věcem, které přesa-hují naše rozumové schopnosti. Je supraracionální či iracionální hodno-tou srdce. Kategorie našeho intelektu ji nepojmou.

Nebylo by správné oddělovat lás-ku k Bohu od lásky k lidem, jak to dělá platonský dualismus, esséni ne-bo někteří podivní asketové. Manžel-ské obcování není nečisté ani hříšné - jen jeho konzumní zneužívání. O ušlechtilosti a kráse manželské lásky mluví jasně biblická Velepíseň, která opěvuje Boží dílo stvoření muže a ženy jako nádherné uspořádání jednoty a harmonie.

Láska obohacuje, kultivuje a zuš-lechtuje manželské partnery. Očiš-ťuje mysl i srdce. Není věcí rozumu ani citů. Má hlubší kořeny. Vědomí a rozum tvoří jen vrchní sféru osob-nosti. Jádrem člověka je tajemné srdce, jež je nepřístupné všetečnému pohledu vědeckého rozumu. I život je záhadou, kterou věda neprohlédá, jak čteme i v brožuře "Medicína bez receptů".

Láska je posvátné tajemství, za které musíme být Bohu vděční. Muž ani žena nemá plnost lidství. Každý má svou osobitou specifickou fyzickou i psychickou. Má-li muž bystřejší rozum, předčí ho žena intuicí, jemností a něhou. Proto jen ona dovede vytvořit domov díky své obětavé lásce. Bez ženství by byl život na zemi studený, suchý, věcný, rozu-mářský a vyprahlý. Proto říká Ger-trud von Le Fort ve "Věčné ženě", že ženství je nepostradatelné a nena-hraditelné.

-jh-

MARIA - UČITELKA MODLITBY (Mr 11,22-26)

Četl jsem takovou otřesnou scé-nu: V bohaté londýnské rodině umí-ral mladý člověk. Okolo něho rodina, přátelé, - sklíčenost a bezmocnost. Náboženství se v té rodině nevedlo. A tu, když se otec naklonil nad synem a ptal se ho, zdali si něco přeje, mladík namáhavě zašeptal: "Modlete se za mne." Pro všechny to byl šok. "Umí se tady někdo modlit?" ptal se bezradný otec. Nikdo už to neuměl. "A jiného bys nechtěl nic, synáčku?" Umírající jen zavrtěl hla-vou a vytrvale opakoval: "Modlete se..." A zakrátko dodýchal.

Jsou chvíle v životě, kdy i nej-otrlejší člověk najednou pocítí prázd-notu, z které se potřebuje vyrvat ně-kam výš, nad sebe. Tím, co je právě modlitba. Není člověk, který by to aspoň párkrát v životě nezažil. My křesťané víme, odkud pochází ta po-třeba: z duše, která nás činí podob-nými našemu Stvořiteli a Otci. Z du-še, která ze své podstaty touží po domově v Bohu. Víme, že modlitbou se duše přibližuje k Bohu neomylně a jistě. A dokonce se o to prakticky snažíme. Pravidelně či nepravidelně, jak kdo.

Jeden bohoslovec byl náruživý kuřák. Ten se jednou ptal svého spi-rituála: "Otče, smím kouřit, když se modlím breviář?" A moudrý spirituál mu odpověděl: "Ne takhle, synu, ji-nak: modli se, i když kouříš." Po-dobně nás nabádá Kristus a po něm jeho apoštolové ve svých listech bra-třím: "Modlete se ustavičně!"

Jistě tím neměl na mysli, že má-me nechat stranou své denní povin-nosti, svou práci, svou službu lidem. Že máme pořád chodit s očima ke stropu a sepjatýma rukama. Ba ani ne, že se nesmíme pobavit, zasmát, poveselit. Neměl na mysli ustavičné ševelení rtů v nekonečném opaková-ní naučených textů. Naopak: Vždyť už prorok Izaiáš říká jakoby Božími ústy o vnějškových praktikách ži-dovské zbožnosti: "Tento lid se mi oškliví! Ctí mě jen ústy, srdcem však je daleko ode mne!"

Co tedy měl Kristus na mysli tou ustavičnou modlitbou? Jistě to, čeho vzorem a skutečnou mistryní byla jeho matka. Ani chudá dívka Miriam v zapadlém Nazaretě, ani hospodyně v Josefově domě, matka a vychova-telka dítěte, ani potom, když po smrti muže Josefa hospodařila své-mu synu tesaři až do jeho třicítky, - v žádném z těch životních období si nedopřávala luxus stálého klečení někde v koutku. Určitě si uměla najít takové chvílky pro modlitbu, ale mezitím konala tisíc a jednu práci. A každá matka a hospodyně ví, že většina těch domácích úkonů se nedá odbýt jen rukama. Musí se při nich myslet.

Ale duch modlitby trval v Marii nepřetržitě, i při pracích a myšlen-kách všedního dne. Zbožnost a den-ní starosti, modlitbu a práci od sebe neoddělovala, nežila dvojím životem.

A co je ten "duch modlitby"? To, co modlitba sama: vyznání víry, stav naprosté důvěry v Boží lásku a moc. "Pozdvížení mysli k Bohu," jak se to říká. A ještě líp: pozdvížení srdce k Bohu. A to není věc nějaké mimo-řádné chvíle, to je stav, trvalý způ-sob křesťanova citění i konání, celé-ho jeho života.

To ovšem není jen tak samo od sebe, to je vědomé usilování. Umění, kterému se učíme po celý život a nikdy s ním nejsme hotovi. Tak jako víra není pouhá neměnná danost, nýbrž Boží milost a člověkova vytr-valá vůle, naše aktivní ano k této milosti, - právě tak i modlitba je zá-roveň milost a úsilí. Vždyť jen věřící lidé se dovedou opravdově modlit, víra a modlitba se navzájem podmi-ňují. Živá víra žije z modlitby a mod-litba z víry. Ten, kdo se nemodlí, už vlastně odpadl od víry, aniž to ví, aniž to chtěl.

A ještě jedna důležitá věc. Měla snad Maria při své vytrvalé modlitbě lehký, pozemsky šťastný život? To si o sedmibolestné Matce Boží jistě ni-kdo ani nepomyslí. Nač jí tedy byla modlitba? - Nač je modlitba nám? Jen lidé bez pravé víry si bláhově pletou modlitbu s nějakým magic-kým zařikáváním, škemráním Boha o to, aby nemocný nikdy neumřel, aby mě nebolely zuby, abych vyhrál v sázce, aby v neděli nepršelo, aby naši dali gól.

Ano, máme-li skutečnou důvěru v Boha, všemohoucího Otce, je přiro-zené, že k němu přicházíme se vše-mi svými starostmi, bolestmi i tuž-bami. Vždyť "o cokoli budete Otce prosit v mém jméně, dá vám to," řekl Kristus. I sám se modlil: "Otče, je-li možné, odejmi ode mne tento hořký kalich." Ale dodává i v té nej-ryzejší modlitbě, které nás naučil: "Buď vůle tvá!" Protože Bůh ví mno-hem líp, než já tuším, co je k mému skutečnému dobru. K mému dobru nejvyššímu: abych došel do jeho věč-ného království. Kdo se modlí oprav-du ve jménu Kristově, u toho vše-chny tužby a přání se doslova rozpływají v Boží vůli jako kapka vo-dy v moři. Je tedy pravým a nejvyš-ším uměním modlitby ne tak pros-ba, jako chvála a dík. Vyzývání Boha, jeho velebnosti, krásy, moci a dobro-ty, se srdcem prodchnutým pokor-nou vděčností a oddaností do jeho vůle.

Do této školy modlitby nás volá Maria. Chodme do té její školy pilně. Naučme se, celý život se učme, přicházet k jejímu Synovi, k jeho i na-šemu Otci, k Duchu lásky, který nás s Bohem sjednocuje. Ne jako ke všemohoucímu služebníkovu našich přání, často tak omylných i proti-čůdných, ale jako k Pánu našeho života, k dárci naší pravé radosti a plnosti v Kristu Ježíši, který nás zve k sobě.

Mons. Ladislav Simajchl

NEJVĚTŠÍ DAR

Největším darem lidstvu je oběť Ježíšova na Kalvárii. Je to ten největší dar ve skutku. Ve slově je největším darem zemi "Kázání Páně na hoře blahoslavenství." Tuto "hor-skou řeč", která je u sv. Matouše sepsaná v hlavě 5,6,7 by měl každý křesťan dobře znát, znovu a znovu se k ní vracet, až mu její slova vstoupí takřka do krve. Potom na vše, co se kolem něho bude odehrávat, bude reagovat v duchu slov Ježíšo-vých, která tehdy na hoře blahosla-venství pronesl. Hora blahoslaven-ství leží nad Galilejským jezerem. Dnes je na ní chrám připomínající Ježíšovo kázání. Chrám má vyhlíd-kové ochozy, odkud je krásný výhled na Galilejské jezero a na hory v Ga-lileji. U jezera je dnes vidět několik chrámů, které připomínají zázračné a mocné Ježíšovy činy v Kafarnau a u jezera. Horská řeč začínající osmi blahoslavenstvími nás povede úzkou cestou k životu věčnému. Zde se nám říká, jak důležité je myšlení člověka. Nejen jeho špatný skutek, ale i špatné myšlení, hněv v srdci a smilství v mysli musí být vykoře-něny. Je třeba trpělivě a stále praco-vat na svém zdokonalení. Ježíšova slova, která na hoře nad jezerem pronesl, nám pomohou k uzdravení duše, očistě mysli a skutků. Kdo tato slova poslouchá a koná podle nich, bude stát pevně i v nečekaných těž-kých zkouškách tohoto pozemského života. Každý, kdo jde úzkou cestou k životu věčnému, každý, kdo chce projít úzkou branou, by měl mít stále na paměti výroky Ježíše, které pro-nesl v řeči na hoře. Zpytovat své skutky i své myšlení podle těchto slov je jistou cestou, kde se neza-bloudí. Čtème, rozjímajme tato slova vždy opět a opět. Když se nauka tohoto nejkrásnějšího kázání stane naší přirozeností, když se slova pro-mění ve skutky, potom také o nás mohou být řečena slova: "odevzda-ný, prostý žádostí, nezneklidněný, vždy laskavý, horlivý pomocník ostatních v překonávání moře béd bez nejmenšího pomyšlení na odmě-nu." On bude ve světle této svatě na-uky oplývat všemi krásnými ctnost-mi a sklánět se pod tíhou své do-broty a laskavostí, bude jako strom požehnaný ovocem, který se sklání v stráni. Vše však bude znovu a zno-vu přičítat Tomu, který jediný je dobrý, který sám je věčnou milostí. Neponechá si nic, co by si přičítal ja-ko zásluhu, nic co by chtěl, aby bylo viděno od lidí.

V tomto dlouhém a věkovitém zá-pase světla a temnoty si bude udržo-vat trpělivost a nové odhodlání jako nejcennější poklad. S vědomím po-korné závislosti na Boží pomoci bude postupovat k věčnému a vědomému životu, který ospravedlní všechny slzy a všechno pozemské utrpení. Bude kráčet věrně ve slovech "hor-ského kázání" a ve všech slovech Ježíšových až sám Pán mu řekne:

"Dobře, služebníku dobrý a věr-ný, vejdi v radost Pána svého" (Mt 25,21).

Ing. Josef Kachlík

KRIZE, KTERÁ VYŽADUJE OBĚŤ

J O H N F . D O W N S

Žijeme v apokalyptické době. Zá-padní civilizace prochází nyní krizí, která se liší od jakýchkoliv před-chozích krizí v dějinách světa. Svět, jak jej dnes známe, skončí buď v se-bezničení nebo v radikální změně a obrácení. Odmítnutí Boha rychle přivodilo tuto krizi - je to odmítnutí tak hluboké, že podle slov zesnulého Emmanuela kardinála Suarda z Pa-říže "absence Boha vytvořovala naši společnost ve všech jejích fázích".

"V dnešní době Bůh chybí, je vy-hnán a vykázán ze středu života. Společnost vykrytalizovala ve vy-hnání Boha a umírá na svou vlastní prázdnotu." Stala se pouští bez Boha. V tomto ovzduší kardinál Suard poznamenal: "Všechny smys-ly se napájejí tímto rafinovaným jedem (bezbožnosti), nebezpečnějším o to, že nezabijí své oběti, ale zane-chává je nevědomými o škodě, kte-rou jim způsobí."

Ponořen v této atmosféře je celý moderní svět jako Augustin čekající na modlitby a oběti, které přitáhnou božskou milost a obnoví ho k životu prostřednictvím obrácení. Svět nut-ně potřebuje vykupující utrpení. Slovy kardinála Jeana Danielou: "Musíme vyškrábnout duše satanovi nejprve modlitbou, pokáním a obětí. To je klíčový zápas ... krvavější než jiná lidská bitva."

Proč je tato křížová cesta naším nejlepším prostředkem vysvobová-ní duší ze zlého? Jako odpověď na tento druh dotazování Padre Pio jed-nou poznamenal, že zvyk dotazování "Proč?" zničil svět. Docela jednodu-chá odpověď je: "Protože to tak říká Bůh." Musíme mu důvěřovat a přijí-mat jeho plán. Naše spása závisí na našem přijetí na nás vloženého kříže nebo na dobrovolném utrpení. Na druhé straně, když pokorně přijímá-me Boží plán, můžeme a měli bychom prohloubit naše poznání jeho vůle. Toto poznání přináší po-koj a posiluje naši vůli jednat.

Podle Písma svatého Bůh je láska a lidské bytosti byly stvořeny k jeho obrazu. Tato láska není románkem z Hollywoodu, což často chybně po-važujeme za lásku. Není to sex, není to pocit. Láska není uchopení k o-sobnímu potěšení, ani to není použití jiné osoby ke své vlastní rozkoši. Když mluví o činech tří osob Trojice, Písmo svaté jasně odhaluje, že láska je dar jednoho druhému pro větší dobro toho druhého.

V božském životě svatě Trojice Bůh Syn je věčně zplozen z Otcova úplného a nekonečného daru Sebe (dobroty) v jednom dokonalém aktu vůle (lásky). Duch svatý pochází od Otce jako otcovské lásky k svému Jednorozrozenému a ze Syna jako sy-novské lásky. Syn vrací svému Otci úplný a nekonečný dar Sebe, který věčně přijímá od svého Otce v jed-notě Ducha svatého.

Takže Bůh je láska, protože milo-vat znamená chtít dobro druhému, a Bůh toto dělá dokonale.

Ve vnitřním životě svatě Trojice vidíme Otce dávajícího vše, co je, Synovi a Syna dávajícího vše, co přijal, zpět Otcovi. Stejným způsobem Eden byl zamýšlen k otevření vrcholného ráje, jestliže Adam a Eva by se podřídili Boží vůli v napodobení jeho trinitární lásky.

V díle našeho vykoupení vidíme, že "Bůh tak miloval svět, že dal své-ho jediného Syna" (Jan 3,16) a že Syn "nemyslel, že by rovnost s Bohem měla být pochopena, ale spíše se ponížil, aby nás vykoupil" (Fil. 2,7). Kdekoli v Písmu svatém čteme, že Duch svatý byl poslán a vliil se do a-pošto-lů při Letnicích (Skutky 2,1-4).

Tady je tedy definice pravé lásky: dávání sebe, obětování svých chutí, myšlenek a přání kvůli milovanému. Jedním slovem láska je trpění pro druhého.

Bůh Otec prostřednictvím svého Syna nám opravdu říká: "Přijď! Po-znej mě jako já znám tebe. Nech mě vyburcovat hlubiny tvého upadlého srdce a pozvednout tě k božskému životu, pro který jsi byl stvořen. Roz-hodni se pro sebezapření. Vezmi svůj kříž a následuj mě. Přišel jsem jako smírná oběť lásky - oběť, abych ukázal, že také ty se máš obětovat z lásky, jestliže máš být věrný bož-skému obrazu, jímž jsi."

Lucifer a jeho andělé odmítli se podříditi, být vpravdě jako Bůh. A-dam a Eva také odmítli. (A jejich hřích byl daleko větší než naše sku-tečné hříchy, protože u nich nebyl tlak smyslnosti, který je polehčující okolností). Pro padlé anděly nebyla žádná naděje! Ale člověku byl dán nový Adam a nová Eva, aby ho při-vedli zpět k Bohu.

Ježíš nás vytrhl od satana na poušti, v Getsemanské zahradě a na Kalvárii. Řekl: "Konám jen to, co vi-dím, že dělá Otec." Vzdát se - dávat - milovat.

Vítězstvím Marie bylo její "Fiat". Ať se mi stane podle Božího slova. Tímto milujícím odevzdáním bylo poraženo Luciferovo "Non serviam" a vina Adama a Evy byla obrácena.

To je tedy podstata mystického života. To je vnitřní náboj bdění a postění, pokání a sebezapření, nese-ní kříže. Je na člověku, aby dal vše, co má a co je pro ostatní, ať je to Bůh nebo bližní, a na této cestě se stát dokonalým obrazem Stvořitele.

Bůh dává plnost své moci duším, které žijí tímto způsobem. Slyší je-jich modlitby a poskytuje jim mimo-řádné milosti. Proto Bůh může za-chránit svět jenom kvůli zbytku. Jedna kontemplativní duše může udělat více dobra než tisíce, které pracují bez dostatečné modlitby.

Potřebujeme duše, které vezmou vážně toto povolání ke kontemplaci a oběti. Krize naší doby je tak hlu-boká, že nemůže stačit žádný jiný lék. Prostřednictvím kontemplace učíme se poznávat Boha, takže ho můžeme milovat. Prostřednictvím kontemplace dostáváme jeho lásku a energii, takže můžeme sloužit jemu i našemu bližnímu. Prostřednictvím kontemplace jsme očišťováni v na-ších největších hlubinách, takže mů-žeme přemýšlet o Bohu a lépe ho milovat. Prostřednictvím kontempla-ce se přimlouváme za svého bližního a stáváme se kanálem Božího milo-srdenství k němu. Aktivita bez kon-templativního života je prázdná, podkopává pravou povahu lidské bytosti.

Krize, které čelíme, zahrnuje vše-chny články současné kultury: víru a rodinný život, vzdělanost a výcho-vu, hospodářství a politiku. Mnozí si myslí, že pomůže politická reforma. Ale politická reforma bude málo prospěšná, pokud není zakotvena v moudrosti a duchu kontemplace. Moc bude poslouchat moudrost je-nom tehdy, jestliže ti, kdo mají moc, budou kontemplativní. Být kontem-plativním je takto sociální a rovněž osobní závazek.

Eseje této knihy byly napsány některými z nejlepších myslitelů na-ší doby. Jejich prostřednictvím usly-šíme poplach pro civilizaci před smrtelným útokem zevnitř, budeme varovat, budeme se modlit za velko-dušnou a obětavou odpověď dříve, než bude příliš pozdě. Ačkoliv utrpe-ní a smrt našeho Pána zasloužily Církvi nekonečný poklad milostí, ne-ní Boží vůlí, aby tyto milosti nám byly dány všem naráz. Míra, v které jsou dávány, závisí hlavně na způso-bu, jakým činíme pokání v kontem-plativním spojení s utrpeními Ježíše a Marie a pokorně a ochotně přijí-máme břemena a útrapy života.

Přeložil P. Karel Dachovský

Poznámka překladatele:

Z knihy "A warning is given" (varování je dáno) uvádíme předmluvu Johna F. Downse, který je prezidentem Apostolatus Uniti - orga-nizace, která spojuje jednotlivce a apoštoluje se Svatým otcem kolem pilířů vítězství: Ježíše v eucharistii a Marie - Matky Církve.

Z POUTNÍCH MÍST

Medjugorje, 15. 6. 1994

Pochválen buď Ježíš!

—Bude nutno počkat šest měsí-ců, než se objeví na velkých plát-nech světa film "GOSPA". Umělci opustili vesnici, aby provedli montáž ve studiu. Modleme se, aby plod této práce byl krásný!

—V posledních týdnech Panna Maria zintenzivněla rytmus svých pozvání na horu: Zve nás málem každé pondělí a každý pátek modlit se s Ivanovou skupinou. Často dává i úmysly modlitby (např. za kněze, za hříšníky, za mládež...). "Modlete se, modlete se, to je nejdůležitější," říká.

—Jeden poutník měl potíže s mo-dlitbou růžence. Během modliteb v kostele mu Gospa ukazuje, že rů-žencem se ponořuje do života sku-tečného, vtěleného Boha... Růžen-cem je chráněn před duchovními iluzemi, které nabízí New Age (které popírá Vtělení) a uniká nebezpečí jít za nereálným Bohem, za neosobní energií,

kteřá nikoho nezachraňuje. "Růženec je zbraň číslo jedna pro naši dobu," řekl závěrem...čímž, aniž by to věděl, opakoval to, co nám Panna Maria říká už 13 let!

—Francouzka, postižená roz-troušenou sklerózou, která před mě-sícem mohla sestoupit z Podbrda (zatímco nahoru ji museli vynést - pozn. překl.) nám poslala lékařské atesty: už ani stopa po nemoci! (Zá-zrak lékařsky prokázán.)

Nejkrásnější na těchto uzdrave-ních je obdiv srdce té dotyčné oso-by, která pochopila, že Maria ji o-sobně miluje a že ji navštívila v její nejkrajnější nouzi. Tato navštívení Mariiny lásky v srdcích jsou zde nejvíc vzrušujícími zkušenostmi.

Co se mne týká, nikdy jsem Pan-nu Marii neviděla ani neslyšela její hlas (což vás může potěšit!), ale pro-žila jsem ta navštívení srdce. Pří-klad: Než jsem jela o Letnicích do Ameriky, byla jsem celá špatná - ne-dařilo se mi připravit si přednášku. Ale v předvečer odletu Gospa navští-vila mé srdce: dala mi pocítit až k slzám svou lásku k jejím americ-kým dětem a ukázala mi, co jim chce dát. Tehdy zmizela starost o slo-va a myšlenky, jediné důležité bylo zřídlo lásky... A vše přišlo jednodu-še. To byl její způsob říci mi "prosím tě, měj ke mně víc důvěry!..." jako v posledním poselství!

Drahá Gospo, naše důvěra - hle, náš dárek Tobě k 13. výročí!

Sestra Emanuela

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

STÁLE ŽIVÉ POSELSTVÍ Z LA SALETTY

Každé mariánské poutní místo má svůj zvláštní ráz. Vysoko ve fran-couzských Alpách, vzdálena ruchu a shonu světa, stojí bazilika naší Pa-ní La Salettské. Toto místo je výji-mečné svým tichem, chudobou vy-sokých strmých skal i nádhrou přírody vyprávějící o svém Tvůrci. Kamenná bazilika bez honosné vý-zdoby je spojena chodbou s klášte-rem a poutním domem. Nic víc zde poutník nenajde. Na jednom z blíz-kých vrcholků stojí vysoký kříž, na jehož jednom rameni je kladivo, symbol hříchu, na druhém rameni kleště, znamení pokání. Na protěj-ším vrcholu je kaplička s malým hřbitůvkem, kde odpočívají ti, kteří celý svůj život šířili Mariino posel-ství.

V malé úžlabině se může poutník napít z pramene, který vyvěrá pod místem, kde pasáček Melanie a Ma-ximin viděli plačící Paní. Matka Boží sedí a skrývá usazenou tvář v dla-ních. Posléze vstává a volá děti k so-bě: "Nebojte se, pojdte blíž, povím vám důležitou zprávu!" Paní dětem říká: "Již dlouho pro vás trpím. Je-stliže chci, aby vás můj Syn neopus-til, jsem nucena jej bez přestání prosit."

Připomíná, že neúčta k Božímu jménu, znesvěcování svátečních dnů, zanedbávání mše svaté a modlitby, klení a nezachovávaní postu jsou hříchy, které Boha těžce urážejí. Vo-lá k nápravě života a k pokání! Kolik křesťanů pochopilo a přijalo tuto vý-zvu? Jistě se našlo dost velkomysl-ných duší ochotných konat pokání za hříchy. Nejsme právě dnes svěd-ky toho, že lidé se dopouštějí stej-ných hříchů? Patří tedy plným prá-vem výzva Matky Boží také nám! A bude to již bezmála 150 let, kdy Matka Boží na La Salettě vyzývá k pokání a k nápravě života! Uposlechneme?

Na volném prostranství nedaleko baziliky, na pozadí úchvatných hor, pokrytých v zimě sněhem a ledem a v létě koberci alpských kvítků, stojí socha Matky Boží - Smiřitelky. Zde se poutníci zastavují s růžencem v ruce, zde svěřují své starosti, bo-lesti a trampoty milující a chápající Matce, poslušní její výzvy: "Pojďte, děti, blíž, nebojte se, chci vám něco říci!" Kdo své srdce otevřel této vý-zvě, zajisté si odnášel pokoj, radost a světlo do dalších dnů. Přísná krá-sa tohoto místa, ticho a samota, nerušená civilizačními vymoženost-mi, vybízí k zamyšlení nad sebou, nad dosavadním životem, k přiznání viny a k touze po smíření a odpuš-tění, k vrocím prosbám i radost-ným díkům a chválě. Když pak ve-čer vyjde z baziliky světelný průvod pod temnou klenbu nebe ozářeného hvězdami, pak celá bytost zpívá a já-sá ve velkém díkůvzdání za milost víry, za dar naděje a lásky, za milu-jící Matku uprostřed nás.

Byla to právě cestovní kancelář Misie paní Marty Vondrákové z Brod-ku u Přerova, která nám umožnila prožít téměř dva dny na tomto jedinečném poutním místě. Pečlivě připravená trasa zájezdu vedla Ra-kouskem přes Lichtenštejnsko a Švýcarsko do Francie. Měli jsme možnost navštívit pozoruhodná města Vaduz, Luzern, Ženevu, Mon-treux a Bern vždy se zasvěceným výkladem. Organizace byla bezchyb-ná, vše, co prospekt nabízel, jsme viděli. Pout' doprovázel kněz P. Ol-dřich Ulmann. Všichni účastníci byli velmi spokojeni s pravdě křesťan-ským společenstvím, které se během cesty vytvořilo. Nemálo k tomu při-spěl duchovní otec svými promlu-vami při mších svatých. Náš obdiv patřil také oběma fidičům, kteří bez-pečně zvládli náročné úseky na vysokohorských silnicích v Alpách. Přes všechnu námahu byli k ces-tujícím vlídní a ochotní.

Za všechny putující na La Salet-tu ve dnech 25. - 30. května 1994 děkuji paní Martě Vondrákové za její neúnavnou vlídnost a laskavost a přeji jí, aby Pán provázel její činnost svým požehnáním a Matka Boží jí byla stálou ochránkyní.

M.M. Olomouc

SMYSL 1. PŘIKÁZÁNÍ DESATERA V KŘESŤANSTVÍ

Formulujeme-li první přikázání kladně, znamená toto: "Budeš mít za svého Boha jedině mne!"

Bůh je absolutně dokonalý, nic mu nechybí. Zbožštit znamená povýšit něco relativního na absolutno. Modloslužba je možná i dnes, protože zabsolutnit v tomto smyslu lze všechno. Zbožštit je možné jídlo a pití nebo majetek, práci, vědu či druhého člověka. Člověk je tak ve-liký nebo tak malý jako jeho bůžek. Obsah života je úměrný cíli: Ten ži-vot je největší, jehož cíl je nejdo-konalejší.

Bůh nechce, abychom nechali náš život skončit u hodnot pomíje-jících, abychom ho omezili na něco malého. Máme se spokojit teprve nejvyšší hodnotou. V 1. přikázání povolává Bůh člověka k tomu, aby vztáhl svou ruku po věčné slávě Boží. Po této stránce je křesťan nej-náročnějším člověkem. Mnoho lidí má sklon od přírody k tomu, že se rychle uskovní, jsou líní a oblíbí si vlastní malost. "Malá, ale naše", říká majitel rodinné zahrádky. Je to do-bré a krásné, ale nesmí se ze spo-kojenosti s malostí dělat světový názor.

Co by si mohl člověk zvolit vyš-šího, než je Bůh? Jestliže se člověk vzdá své modly, nikdy na to nedo-platí. Považuje-li za svou nejvyšší hodnotu Boha, život se jedině obo-hatí a rozšíří. 1. přikázání tedy ne-omezuje, nýbrž otevírá nové, neslý-čaně velké perspektivy.

Ale jakým způsobem se člověk stává vlastníkem Boha? Boha může vlastnit opravdově jenom ten, komu už se dříve Bůh sám daroval. Křtem jsme obdrželi v Kristu podíl na životě Božím. Přitom se nám dostalo no-vých schopností: víry, naděje a lás-ky. Víra nás zapojuje do nové bož-ské skutečnosti. Víra znamená, že skutečně vlastníme duchovním způ-sobem Boha, nikoli že bychom pouze považovali něco za pravdu.

Láska jako božská ctnost je ně-čím jiným než pouhým přirozeným zalíbením v Bohu, jak je to v mož-nostech samotného člověka. Ctností lásky milujeme Boha Jeho láskou. "Láska Boží je nám vlita do srdce, skrze Ducha svatého" (Řím 5,5).

Jan Pinsk

(Z "Jahr des Herrn 1969",
Benno-Verlag, Leipzig, str. 37,
přeložil Zd. Fišer)

CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY * CÍRKEVNÍ AKTUALITY

Z P R A V O D A J S T V Í Z O L O M O U C K É
A R C I D I E C É Z E

* **V sobotu 18. června přijalo** z rukou otce arcibiskupa Jana Graub-nera kněžské svěcení ve zcela zaplněné katedrále svatého Václava v Olomouci osmnáct jáhnů české, polské a sloven-ské národnosti. O půldesáté hodině při-stoupil k oltáři arcibiskup v průvodu jáhnů, kněží, světícího biskupa Mons. Hrdličky, generálního vikáře, kancléře, rektora a spirituála kněžského seminá-ře. Arcibiskup Jan přivítal pomocné, po-děkoval rodičům a vychovatelům na-stávajících novokněží, připomněl, jak se celá místní církev modlila za novo-kněze, zvláště připomněl ministranty. Nastínil obraz dobrého kněze, který přináší obět vlastního života v celibátu a očekává od věřících porozumění a společný zájem jít spolu s knězem za Ježíšem. To je největší opora kněze, který denně svýma rukama při kon-sekračních slovech proměňování rozdá-vá věřícím Ježíše. Dále připomněl arci-biskup kněžím, aby byli milosrdní při rozhřešování ve svátosti smíření, ale zároveň bez kompromisu a za vzor novokněžím kladl blahoslaveného Jana Sarkandra, kněze modlitby, pokory a věrnosti až do prolití krve.

* **Každoročně na třetí neděli** v měsíci červnu se koná v Července u Olomouce pouť, při které přichází tra-dičně ctitelé mariánští uctít milostný obraz Panny Marie Ustavičné pomoci. Lidé přicházejí se svými prosbami o přímluvu u nebeského Otce i na poděkování za vyslyšení svých starostí.

Letošní pouť v neděli 19. června se konala obzvláště slavně, kdy mezi poutníky do kostela redemptoristů na Července zavítal jubilant P. Arnošt Holubníček, který při mši svaté v 10. hodin přišel poděkovat za 60 let kněžské služby, kde v roce 1922 jako chlapec vstupoval k redemptoristům do juvenátu.

Odpoledne po slavné mši svaté ná-sledoval průvod obcí Červenkou s mi-lostným obrazem Panny Marie Ustavič-né pomoci za velké účasti věřících, kteří uctili přímluvkyni a prosebnici u nebeského Otce.

* **Hlavní poutní slavnosti sv. Cyrila a Metoděje** na Velehradě 1994:

- *V sobotu 2. července* je před-poutní sobota. Mše sv. v 6,30 - 9,00- 10,30 - 19,00 hodin.

- *V neděli 3. července* je malá pouť. V 10,30 pontifikální mši svatou na tribuně celebuje světící biskup Josef Hrdlička.

- V pondělí 4. července se konají večer v bazilice od 20 hodin: Adorační hodiny - modlitby - zpěvy - křížová cesta mladých - a ve 24 hodiny Půlnoční mše svatá a po ní do 5,30 hodin noční klid.
- V úterý 5. července je státní svátek Den slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje - Hlavní pouť - Pontifikální mši svatou na tribuně cele-brují všichni biskupové České republiky spolu s papežským nunciem arcibiskupem Giovanni Coppou. Káže otec biskup Jaroslav Škarvada z Prahy. Do-prava poutníků bude zajištěna až na Velehrad.

-jf-

DIAMANTOVÁ MŠE SVATÁ

Tajný provinciál minoritského řádu z dob totality P. Norbert Fran-tišek Škrdlík oslavil v sobotu 4. června 60 let kněžství. Tento rodák z Brna-Tuřan je již od svých 18 let spojen s Řádem bratří menších kon-ventuálů (minorité). Studoval v Římě a v Krakově, kde ho vysvětil 3. června r. 1934 na kněze kardinál Adam Stefan Sapieha. Působil jako kaplan v Jihlavě, Praze a Mostě, r. 1945 je jmenován farářem u sv. Janů v Brně.

Po celou dobu totality udržoval tento odvážný kněz kontakty se svými spolubratry, což mu vyneslo r. 1960 zatčení a dvouletý pobyt ve vězení. Po propuštění nesmí nadále působit jako kněz - pracuje ve výro-bě. Teprve v prosinci r. 1964 se opět vrací jako farář ke sv. Janům do Brna. Tam působil až do konce března minulého roku, kdy ho ne-moc donutila vzdát se této funkce.

Po listopadu 1989 svolal své spolubratry k obnově činnosti řádu. Otec Norbert je mezi kněžími znám jako exercitátor a světitel křížových cest, stýkal se s mnohými umělci (O.Stritzko ze Staré Říše, manželé Floriánovi apod.), nejlubší přátel-ství ho pojilo s mistrem Jaroslavem Vaňkem, brněnským sochařem, řez-báňem a restaurátorem.

Ve své oddané kněžské službě kladl a klade otec Norbert velký důraz především na svátost smíření. Svědčí o tom dlouhé hodiny, které denně strávil ve zpovědnici.

Ať otce Norberta Pán provází do dalších let života a ať mu žehná!

Petr Smutný

DÍVČÍ KATOLICKÁ ŠKOLA

Brněnské biskupství otevírá v Brně na Petrově školu pro prospě-chově slabé dívky, bez studijních předpokladů, s možností integrace tělesně postižených. Požadavkem na uchazečky je ukončené základní vzdělání, ochota poznat a naplňovat smysl lidského života.

Cílem školy je doplnit mezery v základním vzdělání nezbytné pro další život - dobrá příprava na man-želství, výchova dívek v roli "matky", k vedení domácnosti.

Vyučují se předměty: český ja-zyk, matematika, dějepis, zeměpis, přírodopis, zdravotnictví a ošetřova-telství, spojené s praxí v domovech sociální péče, ruční práce a šití, ve-dení domácnosti a vaření, křesťan-ská výchova, společenská výchova, výtvarná výchova, hudební výchova, tělesná výchova, pěstitelské práce, základy administrativy.

Učební osnovy dívkám umožňují po absolvování školy pracovat jako ošetřovatelky, pomocné kuchařky a pomocné švadleny. Studium je za-končeno závěrečnou zkouškou. V případě dobrých studijních vý-sledků je možné pokračovat ve studiu k získání výučního listu. Vý-chova je vedena v křesťanském du-chu, i když křesťanská víra není podmínkou přijetí.

V letošním roce budou otevřeny dvě třídy.

Adresa zřizovatele:

Divčí katolická škola,
Biskupství brněnské,
Petrov 8,
601 43 Brno.

Podrobnější informace je možné obdržet každý čtvrtek od 13,30 do 15,30 h na telefonním čísle 4221 1002 kl. 229.

*RNDr. Jana Saňová,
ředitelka DKŠ Brno*

ÚSTUPKY SE NEVYPLÁČEJÍ

Většina poslanců německé CDU v obnovené diskusi o interrupcích, kdy je třeba po zablokování velmi li-berálního zákona německým Ústav-ním soudem znovu o této věci hla-sovat ve Spolkovém sněmu, se staví za požadavek povinné poradny v prvních třech měsících těhoten-ství. Potvrzení o návštěvě poradny a poučení, že potrat je vraždou ne-narozeného dítěte, by dávalo zákon-né oprávnění k interrupci. Současně však CDU požaduje beztrestnost v případech, kdy bude potrat prove-den bez této procedury.

Poslanci SPD a FDP se vyjádřili, že tento návrh zákona nepřijmou, je prý pro ně příliš striktní. Chtějí in-terruptce naprosto bez omezení jako v sousedním Holandsku.

Katolický týdeník Tag des Herrn v této souvislosti článkem Matthiase Bodeho upozorňuje, že ještě nedávno poslanci CDU beztretnost pro tzv. nelegální interrupce odmítali. Autor artikulu se ptá, kam až cesta ústup-ků křesťanských poslanců povede? Jejich povinností je hájit nenarozený život za každou cenu bez výjimek. Ustoupili před několika lety, když navrhli zákon o povolení interrupcí za jistých předpokladů do tří měsíců, teď se vyslovují pro naprostou beztretnost nezákonných potratů, čili de facto otevírají dveře naprosto volnému zabíjení nenarozených dětí. Činí tak v domnění, že tím získají opoziční sociální demokraty a koaliční liberály. Přepočítali se, ti chtějí ještě víc.

Bode upozorňuje, že ústupky křesťanských demokratů v této bytostně závažné otázce vyvolávají zne-pokojení katolické církve. Důvěra některých biskupů k nim dostala tímto vážnou trhlinu. Budou-li poslanci CDU v těchto ústupcích na-dále pokračovat, dojde možná podle Bodeho k tomu, že se Církev od této strany veřejně distancuje a prohlásí její přívlastek "křesťanská" za ma-toucí.

-rm-

KARDINÁL ŘÍKÁ PRAVDU

Berlínský biskup kardinál Georg Sterzinsky u příležitosti výročí vraždy tureckých přistěhovalců v Solingen-u varoval katolíky, aby nepodléhali rasistickým náladám a nechuti vůči přistěhovalcům z rozvojových zemí. Upozornil na smutnou skutečnost, že i mezi věřícími tkví celá řada rasových předsudků, které mohou vyústit v akty nenávisli.

Zdůraznil, že před tímto pokušením chrání vědomí, že Ježíš Kristus zemřel za všechny lidi bez rozdílu rasy, pohlaví a národnosti. To je pro katolíka závazné.

STAŘÍ S MLADÝMI DOHROMADY

Z iniciativy katolických organizací se uskutečnilo v italské Florencii setkání lidí v důchodovém věku s mládeží s cílem nalézt porozumění obou generací a vzájemnou spolupráci. Italská delegace uvedla příklad z Assisi, kde staří lidé chodí do základních škol, aby děti poučili o minulosti, portugalská delegace vydala svědectví o kurzech ve školách, jak mají mladí lidé pohlížet na staré lidi. Účastníci poukazovali na nutnost spojit zkušenost starých lidí s energií a nadšením mladých.

OHROŽENÁ RODINA

Italští biskupové na své plenární konferenci se vážně zamysleli nad situací italské rodiny. Konstatovali, že největším nebezpečím současné rodiny jsou nezaměstnanost a interrupce. Biskupové zároveň připomněli právo Církve vystupovat ve společenských otázkách a také právo kritiky z pozice evangelia.

REKORDNÍ POČET

NOVOSVĚCENCŮ

Vikář římské diecéze kardinál Camillo Ruini vysvětlil při slavnostní mši svaté ve svatopetrském chrámu 39 mužů na kněze. Tento počet je rekordní za poslední tři desetiletí. Průměrný věk kněží této ústřední italské diecéze činí 53 let. Kardinál Ruini během slavnosti přečetl kázání Sv. otce Jana Pavla II., který novokněze vyzval, aby svou pastorační práci přispěli k duchovní, kulturní a sociální jednotě Itálie.

BIBLE BESTSELLEREM

Podle údajů Německé biblické společnosti se stala v poslední době v Číně největším bestsellerem bible. Jen ve městě Nanjing se prodalo nebo rozdalo během pár dní sedm milionů exemplářů. Do konce letošního roku vydaly čínské úřady povolení ještě na vytištění dvou milionů exemplářů.

DON CAMILLO JSEM JÁ....

S těmito slovy vysvětlil televizním divákům v Itálii 74letý kněz Otterino Davinghi, že sloužil jako vzor a předloha pro ústřední postavu románů spisovatele Giovanniho Guareschiho (1908-68) "Don Camillo". Jedná se o zápas kněze s ideovým vlivem komunismu na fámíky, v němž nakonec komunistický starosta na smrtelné posteli konvertuje.

CÍRKEV ZAUJÍMÁ STEJNĚ

STANOVISKO

U příležitosti 50. výročí bitvy na Monte Cassino polský primas kardinál Józef Glemp se vyslovil k nadcházejícím komunálním volbám. Řekl, že stanovisko katolické církve zůstává totéž jako při volbách komunálních. Církev nepreferuje žádnou politickou stranu, pouze etické hodnoty.

VÁŽNÉ PORUŠENÍ SVOBODY

Kongres USA odhlasoval zákon, podle něhož odpůrci interrupcí, kteří prý používají násilí vůči zaměstnancům potratových klinik, budou trestáni obzvláště vysokými pokutami nebo vězením. Katolické i nekatolické

organizace na obranu nena-rozeného života protestují a považují tento zákon, prosazený Clintonovou administrativou, za povážlivý útok na americkou demokracii. Je totiž známo, že za "násilnou" akci může být považován (a v praxi se tak často děje) i klidný, nikoho neohrožující bojkot kliniky. Obráncům nenaro-zeného života tak hrozí pokuta až 250 000 dolarů a vězení od jednoho do tří let.

SLUŽEBNÝ CHARAKTER PAPEŽSKÉHO ÚŘADU

Sv. otec Jan Pavel II. ve svém poselství italským biskupům, shro-mážděným na pravidelné konferenci, zaslal poselství, v němž uvádí, že Rok rodiny se stal paradoxně rokem ohrožení rodiny. Dále opakoval slova kardinála Wyszyňského: "Já ne-vládnu, já sloužím. Všichni chceme sloužit. Tak je tomu v každém koutu země, tak je tomu i v případě našich afrických bratří, kteří v době konání mimořádného Synodu biskupů Afri-ky ukázali velkou zralost ve službě svým národům..."

V dokumentu dále papež připomíná atentát na jeho osobu před 13 lety. Píše: "To mateřská dlaň řídila dráhu koule a papež se zastavil na prahu smrti ... smrtonosná střela se zastavila a papež žije - žije, aby sloužil!"

VÁŽIT SLOVO

Vážít slovo je první pravidlo káz-ně, která člověka může vést k du-chovní, cituplné a morální zralosti. Vážít slovo, používat ho s největší péčí a nezměnitelnou láskou. To je předpoklad pro rostoucí zralost spo-lečnosti a lidského pokolení.

Dag Hammarskjöld

JARO SKRZE MARIÍ

Jaro není vzdáleno. Je to jaro Mariino. Nad lidstvem, které se una-vilo zemí a pozemskými věcmi, brzy zazáří jas nebe a nebeských věcí. Země vydala Marii a skrze Marii Je-žíše. Tato panenská květina nemůže nikdy zvadnout.

*Dag Hammarskjöld,
bývalý generální tajemník OSN,
švédský protestantský spisovatel*

Chceš-li být zván moudrým, mluv málo a uvažuj!
Anonym

JAK MLUVIT DNES V RODINĚ O BOHU (5)

Mluvit s Bohem

Všechno mluvení o Bohu se stá-vá nesprávným, nespojuje-li se od začátku s rozhovorem s Bohem. Vždyť Bůh není v prvé řadě před-mětem našich otázek a našeho pře-mýšlení, čímsi nehybným, ale je ži-vou bytostí, která k nám má vztah. Bůh se dívá, miluje, volá, čeká, ob-darovává, Bůh nás nese a vede, stále víc se nám otvírá a chce nás naplnit a nasytit svou láskou. Proto také patří k řeči o Bohu vždycky řeč s Bohem.

O první modlitbě dítěte jsme se už zmínili. Nejprve to bude většinou odpověď na bezprostřední zážitek, třeba dík za něco hezkého, co dítě přijalo nebo přijímá, jako výraz ra-dosti nad tím. Mohou to být třešně, které teď smí jíst, nebo sníh, na němž se dá tak krásně sáňkovat, nebo veselá hra, při níž jsme se tolik nasmáli. Často to bude pouhé vy-právení o něčem, co dítě prožilo, čeho je plné. O velkém bagru, který hloubí jámu pro stavbu, o rychlém šoferovi nebo o šplíchání v jezeře. Takové vyprávění vyjadřuje mno-ho věcí. Vědomí, že Bůh se zajímá o všechno, čím dítě žije, vědomí o je-ho účasti a jeho lásce. Dále upřím-nost a důvěru, blízkost a shodu. V časném věku může též dítě vyslo-vit radost nad tím, že je Bůh: že je zde a že dává tolik dobrého a chce ve všem to nejlepší.

Opatrně při prosebné modlitbě

Základní formou dětské a lidské modlitby vůbec je prosba. Náš Pán nás v evangeliu rozličně a intenzivně vybízí, abychom prosili s plnou dů-věrou. Při výchově dítěte se tím bu-deme řídit. Zároveň se však musíme vyhýbat dvěma chybám:

Nenecháme dítě prosit o něco, co odporuje Bohem stanoveným záko-nům při uspořádání světa. Nemá smysl prosit, aby slunce dnes svítilo o hodinu déle. Dítě třeba prosí, aby příštího jitra mělo křídla. Odpovídá to jeho vysněnému přání a jeho fan-tazii; rodiče však řeknou: Myslím, že něco takového nám Bůh nedá. Třeba by ti to

potom taky velice vadilo a byl bys rád, kdybys byl zase jako ostatní děti. Prosby tedy musí být v souladu se skutečností daného světa a se způsobem, jakým Bůh svět ovládá.

Dále si má dítě, když už je rozu-mnější, při prosebných modlitbách uvědomovat: Mnohé věci Bůh nesplní, neboť jeho záměrem je něco vět-šího a krásnějšího; on to ví líp. Bůh nám dá buď to, oč prosíme, nebo něco, co je nám prospěšnější; tato Augustinova slova jsou světem při otázce zdánlivě nesplněných proseb.

Jestliže neposkytneme tuto dvojí pomoc, může to s naším dítětem do-padnout podobně jako s tím, které pravilo nemocné babičce: Babičko, modlíme se za tebe, abys byla zdra-vá, ale - (nyní promluvila vlastní zkušenost) - ono to stejně nepo-může. Vždyť dědeček přece také zemřel.

Máme dítě nechat se modlit za pěkné počasí pro výlet? Děláme do-bře, když se snažíme vidět působení Boží prozřetelnosti v lidském nitru, jak ve vlastním, tak v nitru druhých tam, kde vzniká pravé poznání, kde vznikají podněty a hnutí a správné chťení, i ta rozhodnutí, která ve spo-lupůsobení s tím, co nás jinak potkává, nám umožňují vytušit a po-chopit tajemnou síť Boží prozře-telnosti. Řízení této prozřetelnosti budeme zakoušet tím častěji, čím upřímněji se budeme tázat na Boží záměry a čím důvěřivěji se budeme svěřovat jeho vnějšímu i vnitřnímu vedení. Prosby za fyzikální změny ve světě zůstávají však samy o sobě pochybné.

Ráno krátce, večer déle

Večer je pro modlitbu naladěn trochu lépe než ráno. Neboť večer znamená konec, uvolnění, oproštění od vlastních plánů a prací, je to do-ba, kdy se pomalu přenecháváme a svěřujeme spánku a tvořivým silám. Večer nám poskytuje klid a ticho. To jsou vhodné podmínky pro děková-ní, vyprávění a prosby, ať už volným způsobem a vlastními slovy, nebo v oblíbených, osvědčených formách, ve verších nebo bez veršů. Ráno je příslibem života, činnosti, naplnění. Modlitba tříletého nebo čtyřletého dítěte bude tedy často jen požehná-ním nebo krátkým ranním pozdra-venem nebo prosbou, aby nás Bůh po celý den provázel svou dobrotou a svou mocí. Vždyť i matka má plné ruce práce a nedokáže přivést svou živou ratolest k opravdové usebra-nosti a k tichu.

A při stole?

Rodinné jídlo, zvláště v neděli, je něčím víc než jen přijímáním po-travy. Už to, že nám u společného stolu víc chutná, má svůj význam. Ale má to ještě větší hloubku. Mám před sebou pokrmy, ale lidský podíl na jejich vzniku je jen velmi ome-zený. Společné rodinné jídlo, to je malá slavnost, vyjádření sounáleži-tosti, vzájemného, upřímného a lás-kyplného vztahu. U stolu se vypráví, navzájem se sdělují myšlenky. Může tu vzrůstat srdečnost a opravdová blízkost. Tím vším prozařuje ještě něco vyššího: Dárce všech darů, Dárce pokrmů, Dárce společenství, Ten, který bude definitivním naplně-ním. Ježíš vyjádřil v evangeliu ko-nečnou plnost obrazem hostiny, jako účast na společenství Božího stolu. Hostinu zvolil také jako znamení té slavnosti, při níž se uskutečňuje nejhlubší spojení s Bohem i mezi lidmi navzájem, jako znamení eu-charistie. A tak je důležité a dobré, jestliže náladu u rodinného stolu prozařuje znovu a znovu něco z této hloubky a jestliže se to zachycuje ve slovech stolní modlitby, jestliže se dítěti občas ukáže společné jídlo i v tomto hlubším smyslu. - "Vše-chno dobré pochází od tebe, milý Bože, děkujeme ti."

"To byl Boží trest"

Asi v třetím roce života přechází dítě do trucovitého a vzdorovitého období. To je přirozený jev. Dítě si začíná uvědomovat svoji osobnost a musí ji vyzkoušet. Pro mnohé rodi-če je to trochu těžká doba.

Mnozí chtějí zlomit trest vyhrožo-váním. Jednomu dítěti se vyhrožova-lo, že nebude-li hodné, přijde velký černý pes a pokouše je. Později se mu hrozilo Božími tresty. Tento zlo-řád měl za následek, že po léta se dítěti při slově Bůh vybavovala před-stava černého psa.

Naším tématem není návod, jak postupovat při dětském vzdoru; jak je dobré ani vzdor násilím nelámat, ani mu jednoduše nepovolovat. Je-den otec říkával dítěti, když křičelo: Já nechci jít do postýlky, docela pro-stě: Ach, já vím, ty se chceš dnes do postýlky vézt! Posadil je na židli a za veselého pobízení zavezl dítě k pos-týlce, dítě tím bylo odzbrojeno a za-pojilo se do hry.

Zde, kde se zamýšlíme nad správnými myšlenkami o Bohu, si pevně stanovíme: Nikdy nevyhrožo-vat Bohem ani jeho trestem! Ani nikdy při klopýtnutí vzdorovitého dítěte neřikat: Vidíš, to je trest. Za-prvé to není pravda a zadruhé: Jak si má dítě na základě takové zkuše-nosti Boha představovat: Jako zá-ludného neznámého, který se vždy staví na stranu dospělých a zákeřně nastavuje dítěti nohu. Takovými vý-chovnými metodami se napáchají hrozná škody.

A vůbec nemáme nedostatky dětí jen tak beze všeho spojovat s Bohem nebo dokonce nazývat hřichem. Hřích je vzpoura proti Bohu. Chce tuto vzpouru dítě, které se dopouští chyby? A i kdyby to vyslovilo, platí zde: Neví ještě dostatečně, co činí. Je však správné, jestliže po dobrém skutku řekneme: Z toho má dobrý Bůh radost. Bůh nás přijímá vždy s laskavým pochopením, neodmítá nás. Stejně tak se musíme chovat i my k dětem přes všechny jejich ne-způsoby a musíme jim to projevít i slovy. Dvouletý chlapec, který vy-ňal z lednice deset vajec a hodil je na zem (je nutno si to představit), tázal se starostlivě při příchodu matky: "Je Felix milý?" Matka řekla: "Felix je milý, ale vyhazovat vajíčka, to není hezké." Velmi rozumné cho-vání! Při takovychto zkušenostech dítě později pochopí, že Bůh, který odsuzuje zlo, nás všechny přes naše chyby a slabosti přijímá s láskou a odpouští, jestliže jej o to poprosí-me. Bůh je a zůstává vždy Láskou.

Řád a láska - prostředí pro poznání Boha

K dítěti se musí mluvit o Bohu v takovém životním prostředí, které je charakterizováno dvěma základní-mi a nepostradatelnými prvky: řá-dem a láskou. Nic nepotřebuje dítě víc než právě toto.

Jestliže zakouší dítě lásku, při-chnost, uspokojení, ale neseťkává se při tom s určitým řádem, poskytuje se mu falešná představa o světě. Domnívá se pak, že všechna přání a všechny pudy se musí uspo-kojivě plnit.

Nezná míru ve svých požadavcích a je neústupný; výsledkem jsou egoisté, kteří jsou po celý život pro své bližní břemenem nebo ustavičně sami sebe litují a nařikají, jako by byli o něco ošizeni.

Naopak zase, zakouší-li dítě řád a pořádek bez lásky, stává se mu tento řád nepřítelem, který jej omezuje a olupuje o uspokojení a štěstí. Následky jsou různé podle založení dítěte. Buď se mstí a trýzní zvířata, nebo si vylévají svou zlost na druhých: z řad takových dětí pocházejí nezdární lidé krvavých revolucí. Jiné děti jsou neškodné, protože se uchylují k sebeuspokojování. Opět z jiných se stávají tvorové utlačení a bez radosti, kteří se smířili s tím, že to v životě zrovna nejlepší není.

Pořádek znamená vždycky také odříkání, ukázněnost. Dítě je jich schopno jen tehdy, když přijímá jako protihodnotu lásku. Kvůli milujícím rodičům smíří se dítě s odříkáním; a tak dokáže i vnitřně souhlasit s řádem, ukázněností. Řád zase umožňuje správnou lásku; neboť dítě není vydáno napospas své pudovosti, která bývá bezuzdná, ale je usměrňováno ke správné svobodě a správnému vývoji.

Jen v oblasti tohoto vyrovnání řádu a lásky nachází dítě a tedy člověk svou vlastní formu: tvůrčí život a jasnou podobu. Zároveň tu poznává dítě Boha jako milující bytost, která plně, bezpodmínečně a neochvějně přijímá lidi takové, jací jsou, která je pro lidi základem, oporou a životním zdrojem. Skrze svou lásku, ale zároveň i výzvou a pobídkou. Bůh zjevuje svou vůli v řádu, který má smysl, nebo v určité vybízející situaci, a pak když člověk odpoví, dostává se mu uspokojení ze správného jednání.

(Poznámka: Škola bez pevné autority, která chce vychovávat bez jakéhokoliv pevného řádu, přetěžuje dítě, jež nedovede najít samostatně svou životní formu a je vydáno svým náladám a podnětům. Škola jednostranně autoritativní, která dopodrobna všechno předepisuje, naopak podceňuje dítěti dané vnitřní zákony vývoje a působí, že zakrňuje iniciativu, tvůrčí růst a zdravý vývoj.)

(Pokračování příště)

MALÝ SLOVNÍK "NOVÉHO VĚKU"

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí Nový věk (New Age), které se na plno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */ budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

MANTIKA

M. je výraz označující věštění nebo vyvolávání duchů. Rozumí se tím schopnost předpovídat budoucí události, nacházet ztracené předměty či osoby, často za pomoci různých obřadů nebo zvláštních předmětů (kouzelné hůlky, amulety, maskoty). Někdy bývá provozování mantiky spojováno také se stavy */extáze. Starověk znal oficiální místa, kde se provozovalo věštění. (Delfy). S M. se setkáváme ve Starém zákoně, kde byla pohanská mantika zapovězena (Dt 18,9-14). V Novém zákoně apoštolové jednoznačně M. odmítají (Sk 8,9, 13,6 a jin.). Církev vždy odmítala praxi pohanské mantiky a upozorňovala na možné nebezpečí vlivu sil zla. V současnosti v rámci ideologie New Age dochází ve světě k rozkvětu různých mantických praktik (karty, skleněné koule, krys-taly, kostky, hádání z ruky, kyva-délka a další, */astrologie), které jsou světonázorově zdůvodňovány */panteistickým světovým názorem. Je to oblast, která vyžaduje od křes-tiana krajní obezřetnosti, neboť hra-nice mezi přirozenými schopnostmi některých jedinců a skutečným vli-vem temných sil je těžko rozeznatelná. Proti vlivu temných sil nám mají sloužit svěcení, žehnání a exorcismy.

BOJ O PŘÍTOMNOST

Ano, každý den znovu svádí po-ctivý křesťan boj, aby se udržel v přítomnosti. A to proto, že právě v přítomnosti se setkává se svým Pánem a Bohem. Tedy tato naše právě pro-žívaná přítomnost je pro nás nejdůležitější. V ní žijeme otevřeni pro budoucnost - ale ne pro budoucnost podle našich omezených, i když čas-to fantastických představ - ale pro budoucnost Boží.

Do naší přítomnosti však zasahuje a vnucuje se nám minulost, a též si často děláme přehnané a zbytečné starosti o budoucnost, svou, svých dětí i celého lidstva a světa.

Důvěřujme raději Bohu a svěťuj-me se mu plně prostřednictvím Panny Marie a modleme se pro to. Modleme se, abychom každý den dokázali setr-vávat v přítomnosti, právě v té, kterou prožíváme - neboť ta je plná Boha. Abychom zde dokázali být pro tuto přítomnost Boží a byli v ní pro druhé lidi. Abychom se k Bohu neobraceli zády svými zbytečnými starostmi a všechny své sta-rosti vkládali do rukou Panny Marie. Abychom byli bdělí, pozorní a poho-toví udělat to, co si náš Pán a Bůh od nás teď přeje. Abychom každý mohli radostně ze srdce vyznávat: Vždyť pro sebe jsi mě stvořil, můj Pane a Bože - a pro Tebe jsem právě teď zde!

Drvota

Václav

P. Alois Pekárek

Hořící srdce, cyklus A

Další díl promluv oblíbeného kazatele - knížka, která nezklame. Cena 56,- Kč.
Zasílá FiBox, Otmarova 11, 674 01 Třebíč, tel. 0618-6136.

AVETOUR

-Velký Mariánský poutní okruh-

ve dnech 20. 7. - 30. 7. 94

Paříž - rue du Bac, Lisieux, Dozulé, Lurdy, Paray le Monial a La Saletta

Cena: 4.990,- Kč;

Přihlášky: Jiří Chválek

Družstevní 995 51801 Dobruška

tel. 0443-21929

Vaše dopisy Svatému otci jsou už dnes v Římě. Celkem jsme do-stali 9 775 podpisů a kromě toho mu píše 127 komunit (např. ce-lých farností).

Náš redakční spolupracovník by sice s těmito dopisy do Říma rád letěl letadlem, jak to nazna-čuje náš obrázek, ale nejde to. A tak odejel autobusem z Brna v úterý 22. června. Věříme, že Sv. otec bude mít radost z proje-vů Vaší věrnosti a lásky a že i je-ho okolí se přesvědčuje, že není "vojevůdcem bez vojska"...

Podpoříme ho také modlitbou - novénou - jak nás vyzývá v dnešním čísle biskup Hnilica z Říma. "Svatého nám otce, Bože v lásce chraň a zachovej!"

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.